

Palladiou klop? =

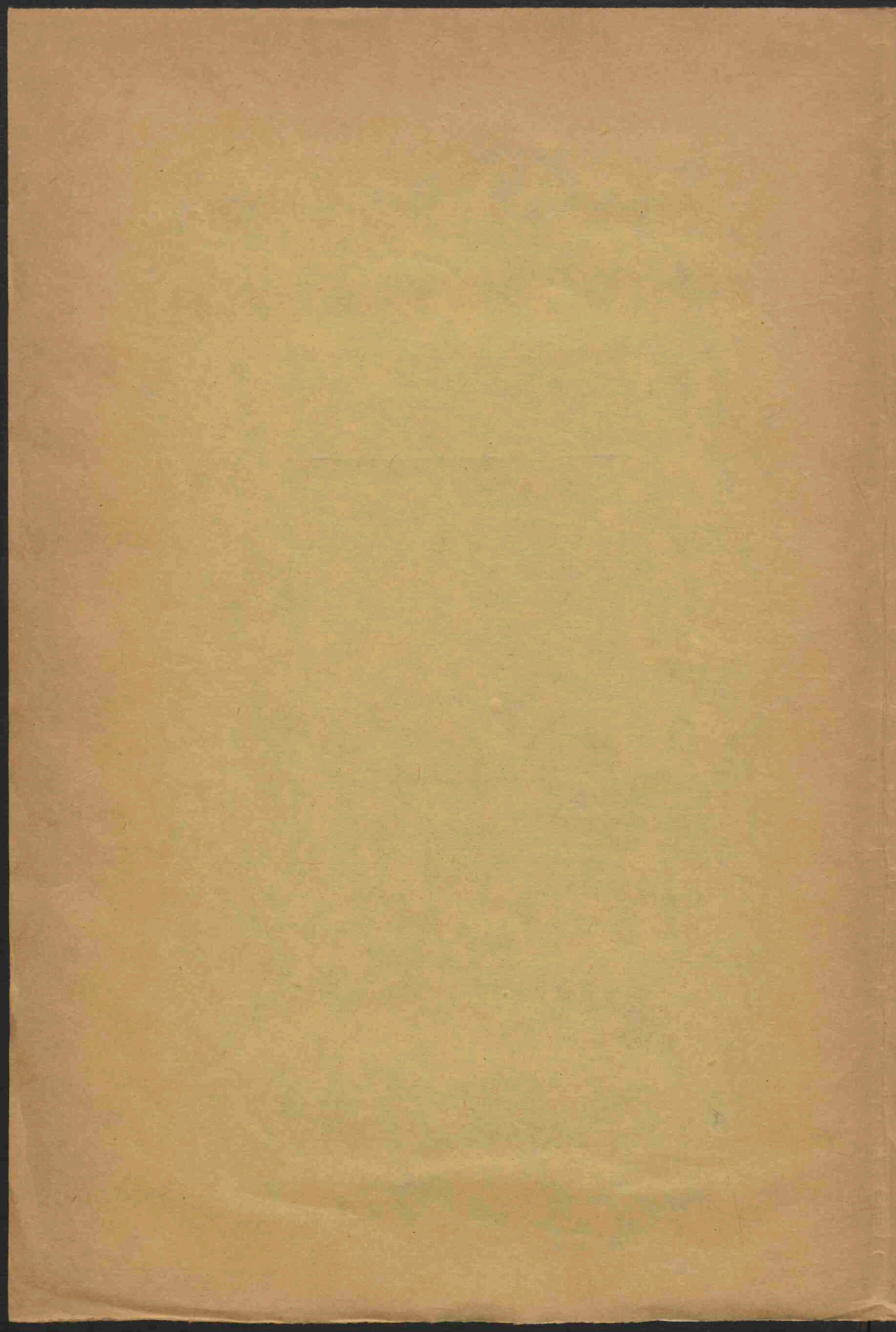
<https://hdl.handle.net/1874/376908>

~~Pl. 9⁵ I. A.~~

HS 14 (5)

(1 Ag)

Turium Palladii.

Παλλαδίου κλοπή.

Ἰλίου κρήδεμνα ἴαυτα, ὃ παῖ,
 πεδία δ' ἐκείνα ἴα' τρωϊκὰ, καί
 πανελλήνων ὄλος στρατός. τὸ δ'
 ἐκείθεν ἐπιρρέον ὕδωρ, καὶ ταῖς
 ὄχθαις σεφανόμενον ἐπὶ χλωρᾷ
 χύμῃ, σχημένδρα ῥοαί. εἰ δέ
 καὶ μεθύειν δοκῆι τοῖς ῥεύμασι
 καὶ οἶον ἀνθεῖ βέπαπτοι ἴω ἀί-
 ματι, μηδὲν μοι πλοηΐης, μηδὲ
 φρίξης. ὁ γὰρ τῆς Ἰετίδος, τοῖς
 ὅπλοις χαλκῶν, ἐδημιούργη-
 σε δὲ ἴαυτα ἠφαισίον χερῶν ἐν
 δεῖ θεῶν, ὄλος θυμοῦ καὶ ὀργῆς ἀ-
 νάπλεως, ἑλληνικῆ παλάμη ἴαυ-
 τα κατέφυρε, τὸν πάτροκλον
 οἶμα τιμῶν. ὦ χάλλους ἰγός.
 ὁ τοσούτον σορέθης στρατὸν, ὁ τοῖς
 θεοῖς πολεμῶν, ἕτως ἐπεφρόνει
 τῆ ἀκμῆ ἴων μελῶν, ἠπῶν χάλ-
 λους ἐστὶ, καὶ ἴω χάλκει δακρυ-
 ει, καὶ χάλλους ἐρᾷ. μηδ' ἀ-

Furtum Palladii.

Hic, ὁ puer, Ilii vides
 murorum pinnas, et istos
 campos Trojanorum, atque
 omnem Graecorum exercitum.
 Sed quam istinc adlabi vi-
 des aquam, ac circa ripas vi-
 ridi coma coronatam, Scama-
 dri sunt fluentia. Quod si
 suis videtur fluctibus esse
 ebrius, ac sanguine, tanquam
 purpureo colore tinctus, ne
 turbere, nec horrescas. Qui
 pe Thetidis filius, armis a-
 reis undique tectus; quae sua
 Vulcanus manu inter Deos
 confidens fabricarat; ira at-
 que indignatione plane accen-
 sus, Graeca dextera hos in-
 quinavit, Patroclum, puto, ut
 honoraret. O pulchritudi-
 nis potentiam! qui tantū
 straverat exercitum; qui Di-
 is bellum inferebat; qui adeo
 membrorum juvenili confide-
 bat robori; pulchritudini suc-
 cumbit, illi servit, atque ad
 eo illam deperit. Nec ad

Ordine totum
 hoc scriptum
 percurram,
 levia aequè
 ac difficilia
 notaturus.

πανελληνίων
 ὄλος στρατός.

scribendum fu-
 erit, ἐπὶ ταῖς
 ὄχθαις σεφα-
 ρούμενον χλ-

σαφέστερον
 scribetur,
 οἶον ἀνθεῖ
 βεβάφαται.

οὕτως ἐπε-
 φρόνει. in his
 manifestum
 est erratum.
 legendum, ὁ
 οὕτως ἐπιφρο-
 νήσας. vel, ὁ
 οὕτως ἐπεφρο-
 νει.

Supremas illas pictura par-
tes suspicias. Fulgorem illum
igneum, Vulcani artificium
Achilli succurrentis, nec ver-
bis comprehendere, nec oculis
ferre quisquam potest. Atque
illa est flamma, quae proximi-
mum palustrem locum in cine-
res redegit. Tum quae ⁱⁿ ~~in~~ i-
psum est arundo, arbores quo-
que ac fontes, partim igne
sunt cremata, partim exsic-
cata. Nec praeter cineres ac
pulverem, quae a ventis quo-
quo ferri possint quicquam
relictum. Flant enim, et flu-
ctus impellunt, atque ignem
jam accensum suscitant. Lit-
tus vero inspicias? Plena hic
omnia corporibus a caede re-
centibus, quorum illa peni-
tus sunt necata; haec vero
etiamnum spirant, ac inferno
quasi vicina, palpitant. Nec
satis illa sunt integra. Ocu-
los circumfer. hos invenies
manibus mutilatos, illos pe-
dibus. rursus aliis auris
abscissa, aliis a caetero cor-
pore caput. Haec certe

ἀποτετμη. τῶν
ἄλλων σωματίων
ἢ οὐκ ἔστιν intel-
lexi, mendium

hic latere putans.

νανεύσης πρὸς τὰ ἔσχατα τῆς
γραφῆς. ἄφραστον ἔστι καὶ ἀφο-
ρητικὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς σέλας
ἔμπυρον, ἠφαίσθ τεχνασθῆναι,
τῷ ἀχιλλεῖ βοηθῆναι. καὶ δὴ
τῆ φλογὶ τὸ πλησίον ἔλθῃ δι-
εῖρησις, καὶ ὁ πολὺς κατ' αὐ-
τὸ χάλκαμος, καὶ τὰ δένδρα,
καὶ αἱ πηλαί, τὰ μὲν κέκασται,
τὰ δ' ἀνάλωτοι. αἰσθητὰ δ' ἵ-
κῆναι καὶ ἀνέμους τοῖς ἀνέμοις φέ-
ραται, ὅπῃ ἀν' αὐτοὶ ἐφέλοισιν,
λέλειπται. φυσῶσι γάρ, καὶ β'
κῆμα οὐδαίνουσι. ἐγείρουσι δὲ
καὶ τὴν φλόγα ἀνάκλιοντες. ὁ δὲ
αἰγιαλὸς, μετὰ πάντα σωματ'
νεοσφαγῶν. καὶ τὰ μὲν ἀρδῆναι
ἀπόλωλε, τὰ δὲ πνέει ἔτι, καὶ
οἷον ὄμμα τῷ ἄδῃ ἀσπαίρει,
οὐδ' ὀλόκληρα. περιελθὼν γάρ
τοῖς ὄμμασι, τὰς μὲν εὐρήσεις
χειρῶν ἀνευ, τοὺς δὲ ποδῶν, καὶ
ἑτέρον μὲν ἔσθ, ἑτέρον δὲ
κεφαλῆς ἀποτετμημένας τῶν
ἄλλων σωματίων. καὶ κατ' αὐ-

πόλεμον ἴδύτα κατηγορεῖ, καὶ
ἐς τὸτο ἐς ἑλεεινὰ λείψανα
λήθη^ανα. καὶ ταῦτα μὲν ὁμήρου
φωνή. περιπαλήσωμεν δ' εἰ
βέλει τὴν πόλιν, καὶ ἴα' περι
ταύτην φιλοσοφήσωμεν. ἀνά
κτων γὰρ ἐνταυθοὶ δόμοι, καὶ
μέγαρα, καὶ ἀρχαῖα, καὶ θεῶν
σηαῖ, καὶ πενήκοντάκτισ πα
τήρ, καὶ δι' ἧς ὁ πόλεμος, καὶ
δι' ἧς ὁ πολυχρῦσος μυκῆνης βα
σιλεὺς, καὶ τὰ ἑλλήνων φρονέον
τες τοσαύτην ἀποπλίζουσι χεί
ρα. μηδ' ἐξαγέτω σε ἡ γραφή
τῆς γραφῆς ἴσως ὥραϊς. ὁ τοῖς
ἀνακτόροις ἐκείνοις σιωπῶν, καὶ
τῆς ὀδύνης πλήτην, καὶ οἶον
ὑποχάστρον, ὃ ἐξ ἰθάκης ἐστ.
ῥάπει γὰρ δόλους ἅπαντα, καὶ
τὸ μὲν περιπλάττει τοῖς λόγοις,
τὸ δὲ τῷ νεύματι, τὸ δὲ τοῖς
ψυχῆ^α χήμασι, τὸ δὲ ἡ ψυχῆ μη
χανάται, καὶ ἐδέποτε αὐλός

purum notant bellum, ac
idcirco in miserabiles reli
quias desitutum. quod Ho
meri voce est decantatum.
Sed, si placet, urbem cir
cumeamus, quaeque hic ac
cidere, consideremus. In hac
enim regum sunt domicilia
ac magnifica tecta. Hic
regia curia et Deorum de
lubra. et quinquaginta li
berorum pater; tum pro
pter quam istud bellum, et
propter quem divitis rex
Mycenae, quique Graecorum
causa favent, tantam ar
mant manum. Nec porro
ipsa te pictura suis amoe
nitatibus abripiat. Inter
illos qui versatur regulos,
dentes concutiens, et qua
si hians, Ithaca est Domi
nus. Qui et hic dolos fa
bricat, atque aliud verbis
fingit, aliud nutu. aliud
vultibus illis diversis,
aliud animo suo ma
chinatur. nec unquam
sibi similis, quinimo

ἐς τούτο] pro
διὰ τούτο.

exarsit

varius est ac mutabilis, et
 optimus fallendi artifex.
 Quamvis enim jam totus in-
 dignatione ardeat, frontem
 tamen explicat, ac dolose risum
 praefert, cumque adridere vi-
 deatur, exitium texit ac la-
 crymas. Hocce morum dulci
 melle acerbum illud adspersit
 sit venenum. Illorum enim
 formas, quibusum loquitur,
 assumit, atque talis esse vi-
 detur, quales ipsos esse adpra-
 rebat. Intraverat hic urbem,
 ac dolo custodes fugerat, vi-
 cos inveniens vacuos ac vias.
 Postquam vero, ubi Palladis
 structum esset templum, didi-
 cerat, Priamum latet ac Tro-
 janos. Trita enim illa lacer-
 nula ac rupta vestis vaguon
 et miserabilem indicat homi-
 nem, qui nihil habeat, sed
 cepas oleat agrestes. Illam
 vero, o puer, oculorum
 aciem, in diversa tenden-
 tem, ne praetereas. Si
 enim violentius spirans

Sequitur locus
 unicus tibi no-
 tatus, quem
 suspectum ha-
 bui, τὰς ἀγυ-
 αὶς γυμνασίαις
 putari legen-
 dum, γυμνω-
 δείσας. potest
 quoque legi κα-
 τὰ τὰς ἀγυίας
 γυμνασίαις sed
 ἀσάφ.

αὐτῶ ὁμοίος, σταλὸς δὲ καὶ βάλλι-
 ος, καὶ ἑξαπαλῶν ἄριστος. εἰ δὲ
 καὶ νῦν τῷ χόλω πυράττεται, περὶ
 ὕνει δ' ὄμψ το' βλέμμα καὶ
 σέσπρε, καὶ δοκῶν μειδιῶν, ὁ-
 ληθρον ὑφαίνει καὶ δάκρυα, καὶ
 τῷ μέλιτι τοῦ ἥθους τὸ πικρὸν
 περιέρρανε φάρμακον. μέλα-
 μῦρ φέται γὰρ πρὸς ἑς διαλέ-
 γεται, καὶ ἴστω εἶναι φαίνεσθαι,
 ὅπερ οὖν καὶ πεφύρασθαι ἔχουσιν.
 εἰσῆλθε τὴν πόλιν ἔστος, καὶ δό-
 λω ἴσως φύλακας ἔφυγε, καὶ ἴσως
 ἀγυαὶς γυμνασίαις, καὶ ἴσως ὁδοῖς,
 καὶ ἔ' ἐτραχιδρύλαι ὁ νεὸς τῆς
 παλλάδος καταμαθὼν, εἶτα τὸν
 πρίαμον καὶ ἴσως τρώας λαθλά-
 νει. τὸ γὰρ τριζώνιον ἔχουσιν
 καὶ ἡ ἑαδὴς ἡ διερρωγεία, ἀλλή-
 την τινὰ καὶ πόνηρον ἄνδρα
 δηλοῖ, καὶ μηδὲν ἔχοντα, καὶ
 τῶν θύμων ἀπόζοντα. μηδέ σε
 φύγη, ὦ παῖ, το' ἴσων ὁμμά-
 των ὄξον, καὶ τὸ διετραμμέ-
 ρον. εἰ γὰρ ἴσως καὶ βασιὸν τι

πνεύσας ζέφυρος κινήσει β'
πέλαγα, εἴ τις οἱ ἐνλύχη προσ
ομιλῶν, εἴ τις ὄπιθεν τρέχων
λαλήσει τοῖς ἤνεσιν, εἴ τις
βλέπων αὐτὸν μειδῶ, ὑποκα
πάντα αὐτῷ, κ' ῥέποντα πρὸς
μυθεὺν ὑγιές. ἐπάγει δ' κ' ἴν'
πειρῶ ἐν τοῖς χεῖλεσι, ἐχέει
ται κ' τις ἰδονὴ σάβρα
νέκταρ ἢ σόματος. ἀκθεῖς
οἶμα κ' σὺ ἴης φωνῆς.
ἀτηκίζει γὰρ χῶν μὴ θέλων.
σε.η αἰαδάνει δ' ἐκείνῃ; εἰ μέλ-
λαις ἔτι; αἰαδάνει νη' δία.
καὶ γὰρ ἐκείνῃ σαφὰ οἶδα
συνεκιδύμενος. προσέτετα-
πρὸς τε αὐτῷ ἀνυποδυσία,
κ' εὐκνημῖς ὦν λαμβάνει. ὅ-
ρα γὰρ ὡς ἐσαλμένως δια-
πρέπυσιν, χιόνι λευκῇ ἐ-
σεμμένοι, κ' τελορνευμένοι,
οὐδ' ἀτεχνῶς, ἀλλ' οἶα ἀ-
χαιῶν κνήμη κ' πόδες.

Zephyrus, moveat ~~collo-~~ folia
Si quis ipsi occurrat collo-
cuturus; si quis a tergo se-
quens cum strepitu ipsius ve-
stigia premat; si quis viso
ipso rideat; suspecta hæc
ipsi omnia, nec prosperi quid-
quam adferentia. Ipsam porro
suadellam in labiis collocat.
ac voluptas quædam ore pro-
funditur, tanquam stillans
aliquid nectar. Audis, puto,
et tu vocem. Atticus enim
est sermone, quamvis esse
nolit. An percipis? Quid
cunctaris? Certe percipis,
siquidem, quod recte novi,
cum ipso huc es periclitatus.
Præterea pedes nudum pi-
ctura refert, ut pulchre
ocreatus ignoretur. Quam
enim omnino decori sint
pedes, quaeso, aspice. can-
didissima nive obducti, ac
torno quasi fabrefacti, non
nuditer, sed ut Græcorum

Deinde scripse-
ras, και περι
αυτου πολυς
διαρρει J Vocu-
la addita sic.
interpretari,
και ως περι
αυτου . nec
tamen phrasis
placet.

Solent tibia ac pedes. Quae
porro a pictura removit pi-
ctor, age, explicabo. Est qui-
dam canalium rivus, thuris
ac myricis vestitus, qui, ut
de ipso refertur, exundans
etiam in oceanum decurnit.
Limpida est aqua, quae et
visum oblectet, et potu sit
saluberrima. Hic in urbem
defertur per canales, inco-
gnitum hominibus reddens
effluxum. cumque ejus flu-
xus terra sit oblectus, ac
latentibus tubis absconditus,
scaturientes aquas in urbis
usum emittit, huc illuc ef-
fusus, ac quocumque deri-
vatus. Nocte ergo ad hanc
tendit aquam Ulysses, et
fluentis; natandi quippe
erat peritus; se committit.
Nec diu cunctatus, aquis
ad regium defertur hortum.
Ipsam, quaso, intueri, quo-
modo suspiciat, ac cum

α' δ' ο ζωγράφος ἀπόκισε
τῆς γραφῆς, εἰρήσεσθαι. ἔστ
τις ὑδάτων ὄχλος, τοῖς θρίαις,
καὶ ῥαῖς μυρίκας χρωμάτων, καὶ
περὶ αὐτοῦ πολὺς διαρρεῖ λό-
γος πελαγίζων, καὶ ἐς ὠκεα-
νόν. τὸ ὕδωρ διαυγές, καὶ ἰ-
δεῖν ἠδίστον, καὶ πιεῖν ἀριστον.
φέρεται δ' ἐς Ἰνὴν πόλιν δια-
μυχῶν, ἀδελφὸν τοῖς ἀνδράσι
πορίζων Ἰνὴν χύσιν, καὶ τὸ χέ-
μα περιπέτρων ἠῆ τῆ, καὶ σαρ-
τεινοῖς τοῖς διαύλοις κρυφθεῖς,
κρηνοῦς ὑδάτων ἀναβλύζει ἠῆ
πόλει, τῆδε χάκεισε χεόμε-
νος, καὶ σπειρόμενος πανθα-
χῆ. νύκτωρ τόνινον ὁ χαιέρ-
της ἐπὶ τὸ ὕδωρ ὄρησθαι, καὶ
τοῖς χεύμασιν ἐκδῆς αὐτοῦ
φέρεισθαι, ἦν γὰρ καὶ δεινὸς
γεῖν, καὶ μικρὸν μελλήσας
τοῖς ὑδάσι, μετωχετεύθη Ἰσ-
βασιλικῶ κήπῳ. ὄρα μοι
δ' αὐτοῦ, ὡς ἀνανεύει, καὶ

ἀχαιῆς ἔσκηε, καὶ θαυμάζει
τὸν ἴσπον καὶ περισσάπει.
βλέπει δὲ πρὸς τὸν οὐρανόν,
τὸ βλέμμα προσαρῶν ἐκεί-
θεν, χάριν οἴμῃ ἐλθινύει
τῇ Ἀθηνᾶ, τῇ συνερίῳ, τῇ
αὐτοῦ φίλῃ ψυχῇ. μηδὲ λά-
θη σε τὸ λαγαρόν ἐκείνο
μειδιάμα, τοῖς χεῖλεσιν ἐπι-
τρέχον, ὃ καὶ κλέπτει αὐτός.
ἐφορᾷ γὰρ Ἴδριον, ὅπερ ἐρ-
γάσασθαι τελόμηνκεν ἦδη,
καὶ ταῖς ἐλπίσι γομφῶται.
καὶ δῆλα αὐτῷ καὶ ὁ κῆπος,
καὶ τὸ συνηρεφὲς ἄντρον ἐ-
κείνο, καὶ τῶν σκυλάχων αἰ-
επαύλεις, καὶ ἡ κλίμαξ ἢ πρὸς
τὰ βασίλεια φέρουσα. ἐπρέ-
σθευσε γὰρ καὶ πρῶτον ὕ-
περ ἑλένης πρὸς πρίαμον, καὶ
δεινὸς τὸν γυνὴ πάντα κατα-
μεμάθηκε. τί νῦν ἡμῶν ἔ-
σηκας, ὃ παῖ λαέρτου;

cum stupore consistat. mi-
retur locum ac circumcirca
contempletur. Ad coelum
vero oculos sustollit, grates,
puto, Minervæ perscrutans,
sua auxiliatrici, atque a-
nimæ carissimæ. Nec blan-
dus ille risus, labia per-
errans, quem ipse sibi fu-
ratur, te lateat. Negoti-
um enim inspicit, quod su-
scipere iam fuerat ausus,
ac spei magnitudine ef-
fertur. Erant ipsi nota
et hortus, & amoenum il-
lud antrum. tum canum
stabula, & scala ad regi-
am ducens. Equippe iam
olim super Helenes ne-
gotio legationem ad Pri-
amum susceperat. cumque
acri esset ingenio, singu-
la perspexerat. Quid
jam nobis, ô Ulysse,
restitas? Quid cur:

ταῖς ἐλπίσι
γομφῶται.]
Huius phrasæ
auctorem vel-
lem, aut cor-
rectionem.

staris? Rei peragenda matu-
ra sunt molimina. Num dentes
concutis, atque animum de-
spondes? Atqui sceptrum non
gestas, aut purpuram, nec
clypeum, cui conficiendo vix
septem pelles sufficere bubu-
la. Spartam, quam nactus
es, orna. Jove favente es pro-
fectus, et Diis amicis. Per
arma, nigramque mortem
via tibi sternenda. Quam in-
his ὦ puer, astus! Pictus-
ra me venustas abripuit, ut
quasi ad praesentem et auscul-
tantem verba fecerim. Et tu
puto, una mecum eadem es
admiratione abreptus. Haec
a pictoris solertia proficiscun-
tur, qui alio spectantium
traxit oculos, alio mentem.
Illa, qua oculis occurrit,
venustissima est Helene,
pulchritudine ingenua ac
plane divina. cuius radii
ex oculis projecti contem-
plantium ^{oculos} venantur.
Vim illam annon percipis?

τί μέλλεις; ἔργων ἀκμή.
μῶν ἕως ὀδόντας προσκρύνεις,
καὶ ἀθυμεῖς; ἔ γάρ φέρεται
σκῆπτρον, οὐδ' ἀλεργίδα,
οὐδ' ἐπιβόειον ἀσπίδα.
χόσμεται γὰρ σπάρταν, ἀν' ἔ-
λαχος. οὐρίῳ ἔβης διί, καὶ
δαίμοσι φίλοις. διὰ τ' ἐνλεα
κὲ μέλαν αἶμα ἢ ὀδός σοι
ποριεῖα. ὦ παῖ, οἶον ἔπα-
σον; ἐξήχησεν γὰρ χάλλει Ἰῆς
γραφῆς, καὶ ὡς πρὸς παρόντα
καὶ ἀκροώμενον ἐποιέμην
τοὺς λόγους. συνεξήχησεν
οἶμα καὶ σὺ. ἀκρίβεια
ταῦτα ζωγράφου, καὶ πρὸς
τὴν γραφὴν ἕως ὄψεως καὶ
τέσπασεν, ἐπ' ἄλλα τε
τῶν ὀφθόντων τὸν γῆν ἔφε-
ρεν. χάλλος ἐλένης ἐκείνο,
το' Ἰοῦς ὀμμασὶν ἀπαντᾶν.
χάλλος ἐλευθέρου, καὶ ὀλύμ-
πιον, καὶ ἴυγῃ ἐν ὄψει ἰη-
ρατηρία. ἢ οὐκ αἰαδάνη
τὴν ἰσχὺν, ὡς εὐφραίνει

μὲν βλεπόμενον, εὐφραίνει
δὲ ἀκρόμενον. τέλειται μὲν
ἢ Ἰῆς ἐλένης ὄψις πρὸς τὸ
στρατόπεδον, πρὸς δὲ τὴν ἐ-
χρήσθη ἢ γλώττια, καὶ περι-
τῶν νεῶν ὁ λόγος, καὶ Ἰδ'
ναυσάμου. ἄρει μοι τὸν ὁ-
δυσεύα, ὡς προσεγγίζει βαῖς
γυναίξιν, προσπνέσι τε τοῖς
ὀφθαλμοῖς προσμειδιᾷ. οὐδ'
ἢ φορὰ μία. πολυειδὴς δὲ καὶ
πανεπήβολος. εἰ δὲ καὶ τοῖς ἡ-
μοσιν ἐστὶ ἰεχμήραδαί τι,
φράσω σοι, ὅ,τι καὶ δέδοικα.
κατάδηλον ἐκείναις ποιεῖ, καὶ
ὡς ἐξ ἰθάκης, καὶ ὡς ὀδυσε-
υεύς, καὶ ὡς νυκτὶ μὲν εἰσ-
ἦλθε τὴν πόλιν, ὡς ἐπληρᾷ
το, ὡς ἐδυσφόρει. καὶ βαῖα
μὲν ἀληθῆ, τὰ δὲ πεπλα-
σμένα ἐκείνα, ὡς δόλοισι
φύλαχας ἐξηπάτησεν, ὡς ἡ-
κει βουθήσων Ἰῆ τροίᾳ, ὡς

quomodo et videntem exhi-
laret et audientem? Inter-
ti Helenes ad exercitum sunt
oculi, ad Hecubam lingua,
deque navibus est sermo,
illarumque statione.
Intuere mihi Ulysssem, quo-
modo ad mulieres, accedat, *istas*
ac adspectu blando advideat.
Nec uno modo oculi ferun-
tur. sed vario ac cuncta
pererrante. Quod si ex
gestibus aliquid conjectare
licet, quid narrare ipsum
verear, tibi edisseram.
Nimirum illis exponit,
quomodo et Ithacus sit, &
Ulysses. porro quomodo no-
ctu urbem intraverit. tum
quibus erroribus fuerit actus
et fatigatus miseris. ^{Et quidem}
^{hec} omnia, veritati consona;
sed contra ficta ista: ut
custodes dolo eluserit, ut
ferendo Trojanis auxilio
adsit. ut Trojanam rem.

attritam graviter tulerit,
ut denique arcanum quid
ad aures suas pervenerit
de Græcorum clade, cuius
veritatem cum sola Pallas
edicere possit, ideo se
consultendo oraculo advenis-
se. His vero omnibus ver-
borum sapiente ornatu, tū
fallaciis atque adulationi-
bus et blanditiis gratiam
conciliat. Illæ (ut vides)
nuntio latæ claves conce-
dunt templi Palladis, &
rei desiderio, et leporibus
ipsius dementatæ. quibus
acceptis doli fabricator
nihil illorum, quæ narra-
verat; sed quæ in vis pra-
cordiis absconderat, perfe-
cturus abit. Sed illius di-
ei seniam jam mundus vi-
derat, nec sol supra ter-
ram amplius conspicieba-
tur, qui oceano immersus
ad somnum se composuerat, ut
diurnos illo currendi labores
levaret. Venator itaque ille
templi reſerat portas, cum

παρὰ τὴν ἀθη-
νῶν κείσθαι,
mira φησὶς.

βαρέως μὲν ἔφερεν ὀλλυμένων
τῶν Ἰσθίων, ὡς περὶ τῆς τῶν ἐλ-
λήνων ἥτης ἠκουσέ τι ἀπόρ-
ρητον, καὶ Ἰστυοῦ τὴν ἀλήθειαν
μόνον παρὰ τὴν ἀθηναῖν κείσθαι,
καὶ ὡς χρησηριασόμενος βασιλεῦσι
καὶ τοῦτα μὲν πάντα σοφοῖς
τοῖς ῥήμασι, καὶ ἀπάταις, καὶ
χουλακείαις, καὶ ψωπείαις ἀγάλλ-
λει. αἱ δὲ τῆ ἀγγελίας χαίρου-
σι, καὶ Ἰαὸς κλεῖς ἐπέτρεψαν
τοῦ νεῶ τῆς παλλᾶδος, καὶ Ἰω-
πόφω καὶ Ἰαῖς χάρισι κατατερο-
νητευμένοι, ἃς ὁ δολορράφος
δέχεται, ἔδεν μὲν ὧν εἶπεν,
ὁ δὲ Ἰαῖς φρεσὶ κέχυρφεν ἐ-
πιτελέσθω. ἡμέρας δ' ἤδη ἡμέ-
ρας, καὶ ἔδ' ἡλίος ὑπὲρ γῆν,
βασιλίζεται δὲ ἐν Ἰω ὠκεανῶ
καὶ κοιμᾶται, καὶ τὸν δρόμον
τῆς ἡμέρας γλυκάζει Ἰω χῶ-
ματι. ὁ Ἰνρευθῆς πελαγνύει
μὲν Ἰοῦ νεῶ Ἰαὸς πύλας, κρα-
τεῖ δὲ πάντων ἀργύρων, ἀγαλλ-
μάτων, ἐδάφους, καὶ τῆς σέγης

αὐτῆς, καὶ ἔδενός μελαχρῶν,
 ἀφαιρέται ἰο' παλλὰδιον ἐπ'
 ἀτρυχῶνος, καὶ ἰαχὺς ἐπὶ Ἰὴν
 ἐκφορὰν ἔρχεται, γαννύμενος
 τῷ ἄθλῳ, καὶ ἠτούμενος πάν-
 τα ἐλάττω τῆς δόξης. ἐκ Ἰέ-
 του γὰρ καὶ πολέπορος ἀπέ-
 σει παλλὰκις, ὃ οὐδ' αὐτῷ
 ἔξῃν τῷ Ἰῆς ἱετίδος, καὶ πρῶ-
 τος ἐλλήνων κριθῆσεται. εὖ
 γὰρ οἶδας τῆ πυχία εἰρηναίᾳ
 ποτε, ἢ τοῦ παλλὰδιου ἀ-
 φαιρέσει, Ἰὴν Ἰῆς ἱροίας ἄλφ,
 σὺν ἐπαχλοσθήσειν. σάπει
 δέ μοι τὸν χειμάρρουν ἐκείνον
 τῶν ἰαχῶν ἐκχόμενον, ὑδά-
 των ἐστὶ τῶν ἐν Ἰῆ πόλει φο-
 ρά. τρέχει μὲν ἐκεῖ ὁ ἀρι-
 σεύς, καὶ τῷ ἀνδρὶ ἐκείνῳ
 περιβεβλημένῳ τὰ πρόσωπα
 τῷ χιτῶνι, καὶ φαιῶ, γνόφος
 γὰρ αὐτῷ περιχέεται, καὶ μύ-
 λισ εἰχάσκι δίδωσιν αὐτὸν, ὃ
 διομήδης ἐστὶν ὁ τυδέως, ἀλλ'

que argentum omne, statuas
 pavimentum, ipsumque adeo
 tectum in sua haberet pote-
 state, horum tamen nihil ca-
 piens, solum aufert palladi-
 um. quo brachiis inserto sine
 mora ad viam commodissimum
 exitum abit, praclaro adeo la-
 borum premio gaudens, omni-
 aequae illi gloriae posthabenda
 ducens. Hinc enim et urbis
 saepe audiet vastator, quod
 nomen nec ipsi Thetidis fi-
 lio contigit, et Graecorum pri-
 mus censebitur. Quippe non
 ignoras, a Pythia quondam
 responsum, palladio erepto
 Trojanorum excidium subsequi-
 turum. Quas mihi conside-
 ra torrentem illum extra
 muros profluentem. Aquas,
 quae in urbe colliguntur, se-
 cum defert. Huc strenuus il-
 le victor ocyus se confert, at-
 que isti viro, faciem tuni-
 ca & penula tecto; caligo
 quippe ipsi circumfunditur;
 vix etiam se cognoscendum
 praebet. Est vero Diome-
 des, Tydei filius. Sed jam

conspice.
 illum mihi tor-
 rentem contem-
 plare ex-
 t nimirum,
 qua-

χιτῶνι καὶ
 φαιῶ ἢ An le-
 genum χιτῶ-
 νι τῷ φαιῶ?
 vertendo legem
 φαιῶν

per rivum defertur, fune
 appendens palladium, ne
 prolapsum confringatur. Prae-
 terea et funem lapidi isti
 alligat, deinde manuum
 una funem laxans, altera
 retinens, ex muro se demit-
 tit. atque in campis ami-
 cum complectitur et oscu-
 latur. Vehementior i-
 psi est spiritus, nec ipse
 sibi credit. quin medios
 inter ictus versari sibi vi-
 detur, nec periculis omnino
 esse liber. Duces vero
 ad naves ~~veniunt~~ et
 Graecis inspectantibus lau-
 des Apollini concinunt,
 et tripudiant, jamque illi
 um se excidisse putant.

ἤδη διὰ τὸν ὄχετον ὀπάζει χα-
 ταρῶν μνήρησιν, ἵνα μὴ διαρ-
 ραγῇ πεθὼν, προσδεῖ δὲ καὶ
 τὴν μνήρησον ἦν πέτρα ἐκεί-
 νη. ἅπαντα τῆ μὲν τῶν χει-
 ρῶν χαλῶν, τῆ δὲ πιέζων
 τοῦ γείχους χατέβη. καὶ
 τοῖς πεδίοις τῶ φίλῳ συμ-
 πλέκεται, καὶ καταφιλεῖ. βαρ-
 ὄν δὲ ἀνὼ τὸ ἄσμα. ἀπι-
 σεῖ δ' ἔτι, καὶ μέθρον ἰὼν
 βελῶν περιχωρεύειν δοκεῖ,
 καὶ εἰδ' ἔξω κινδύνου τυχεῖ-
 ναι. οἱ δ' ἀριστοὶ ἐχούσαι
 πρὸς ἰὰς ναῦς, καὶ τῶν ἑλ-
 λήνων ὀρώνησαν παιανίζουσι καὶ
 ἄλλουσαι, καὶ πεπορηκένας
 νομίζουσι ἤδη τὸ ἴλιον.

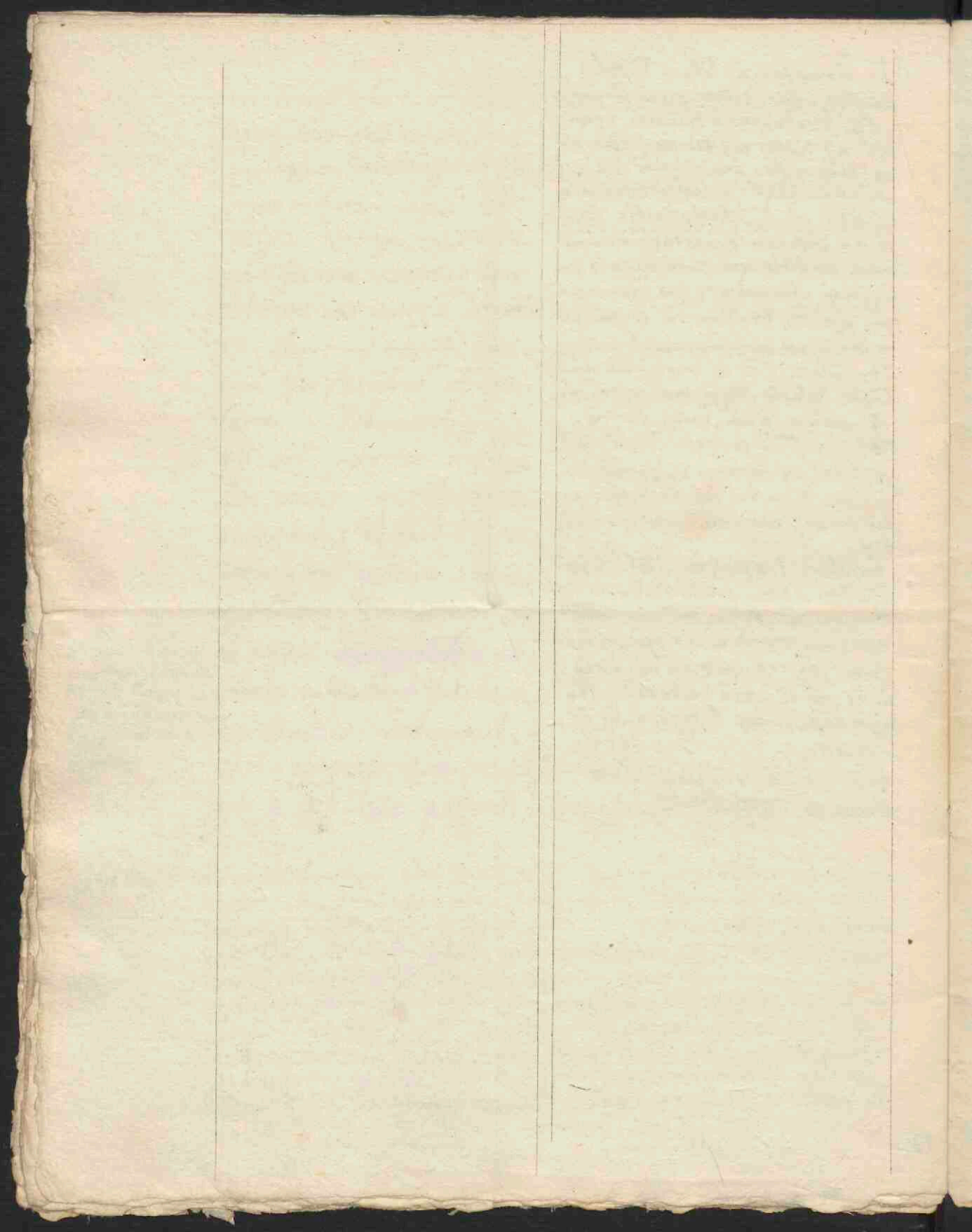
Ultimum, puto,
 manus festinan-
 tis est sphalma.
 scribendum enim
 ἔρχονται προ-
 ἔχονται.

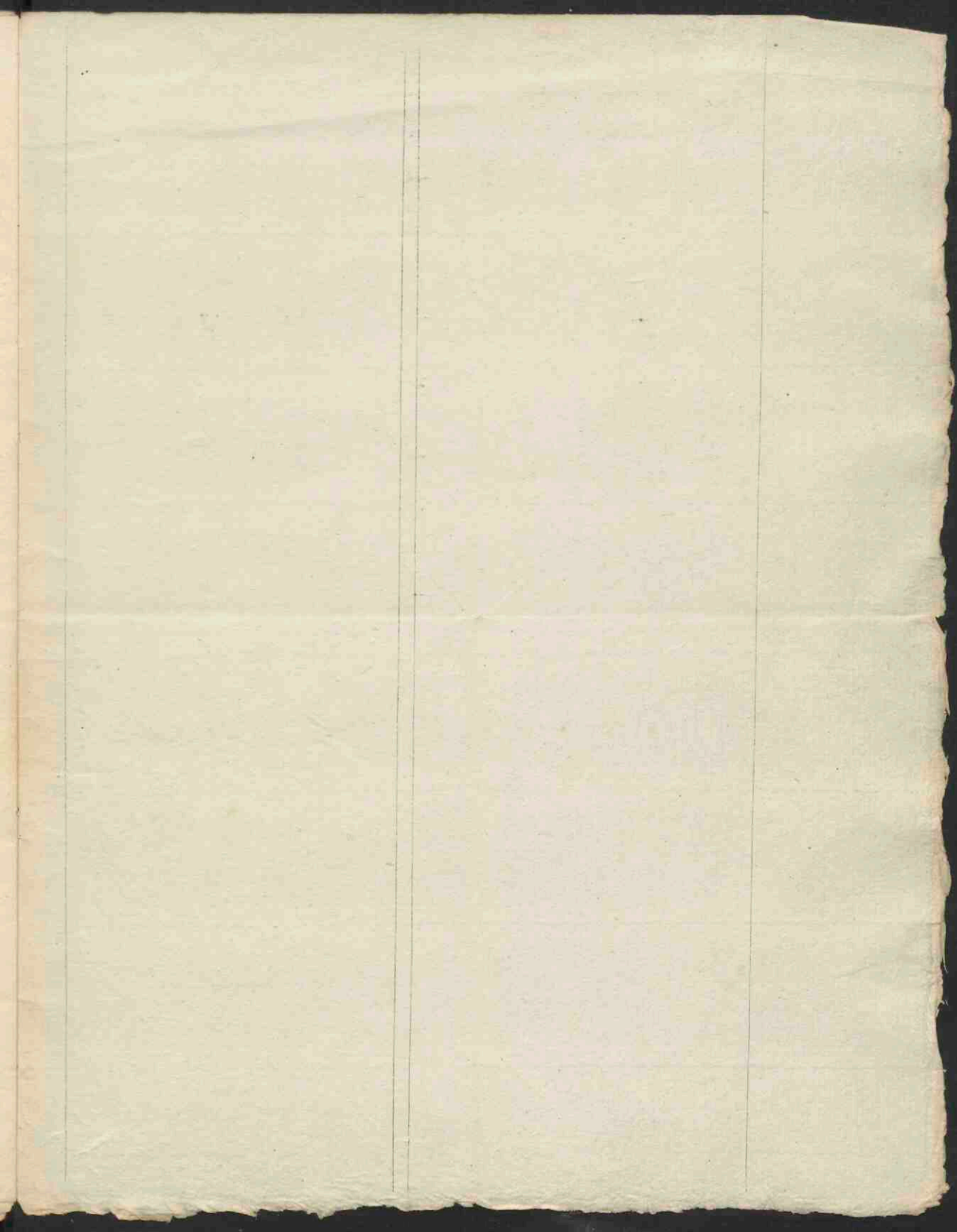
Ad Euseb. contra Marcellum edit. Paris. 1628. p. 2. v. 3. καὶ τούτοις, οὐ τοῖς τυ-
 χούσιν, ἀλλὰ τοῖς καὶ πάνυ, θεοῦ χάριτι, γέλω τε καὶ φιλοσόφῳ
 πολιτεία παρὰ πάντων ἐμπρέκοντο. v. 9. καὶ ὅλην ἴπυτο μέλιος
 κατ' ὄραν, ὡς εἰπεῖν, ἀδεῖται τὴν αἰουμένην. v. 10. τὸν ἀνάλο-
 γον (in marg. male, ἴσ. ἕνα λόγον. opus illud unicum, cui
 titulum fecit (quod inscripsit) Analogum. pag. 15. v. 4. forsan,
 ὅς ἐδιδάσκετο. v. 12. περὶ τινῶν διαφερόντων αὐτοῖς ἴφρ.
 προσήκοντων. pag. 16. v. 10. Αλυατικῶν ἀναθεμάτων φροσιν
 ἀνακείσθαι κρατήρα, καὶ ὑποκρατήριον θανμάσιον. ibid. in
 eadem (adde, sex libris) comon. v. 28 enim scrib. eis autas 5
 νεγρα.

In Annotat. ad libros Eusebii
contra Marcellum, p. 12. ad cap. 3.

Ἄλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ διδάσκει γράμ-
ματα.] Nota res est ex historia,
et Plutarcho; quam recte Marcel-
lus explicabat. videndi παρρησιο-
γράφοι, ab A. Schotto editi. Cen-
te, in miseram eruditorum homi-
num conditionem, non inepte a-
dagiun usurpatur, qui plerum-
que ἄσσοι ἐναδύρητοι φορμίζου-
σι μέγας, ut de se memorat author
Etymologici; et de Lactantio olim
Crispi Caesaris Magistro metrum,
usurpatum fuit, buccis, fungis,
fatuis, asinis μυσυριοφόροις γρα-
ψαντίβυς ad honores, aliis non sibi
debitos. Nam vel pueris informa-
dis vacare, vel inedia perire oportet.

Eusebius Πραπαρ. Evangel. lib. xiv
p. 854. ὁ θεὸς ὁρθῶς εἶπε σωκρά-
της, ὅτι τῶν ἄντων τὰ μὲν ὑπὲρ
ἡμᾶς εἶναι, τὰ δὲ οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς.
εἶναι γὰρ τὰ φυσικὰ μὲν ὑπὲρ
ἡμᾶς, τὰ δὲ μετὰ θάνατον οὐδὲν
πρὸς ἡμᾶς, μόνον δὲ πρὸς ἡμᾶς τὰ
ἀνθρώπινα. παρ. 853. v. 9.
τοὺς γὰρ ἀβροῦν, μηδ' εἶναι
θεοὺς τὸ πᾶρα πᾶν.

f

h

c

i

g

e

d

b

a

Παλλάδιος κλοπή.

Ιλίον κρήδεμνα γαῦτα, ὦ παῖ, πε-
 διά δ' ἐκείνα γὰ τρωϊκά, καὶ παν-
 ελλήνων ὄλος στρατός: τὸ δ' ἐκείθεν
 ἐπιρρέον ὕδωρ, καὶ ταῖς ὄχθαις σε-
 φανόμενον ἐπὶ χλωρᾷ κήμη σα-
 μάνδρου ροαί. εἰ δέ καὶ μεθύειν δο-
 καὶ τοῖς ρεύμασι, καὶ οἷον ἀνθρῖζε
 βαπταί γὰ αἶματι, μηδέν μοι πλοηθῆς
 μηδὲ φρίξης. ὁ γὰρ τῆς φέτιδος,
 τοῖς ὀπλοῖς χαλάχαλτος; ἐδμηύρ-
 ρησε δὲ γαῦτα ἠφαίσου χεῖρ ἐν ἔ-
 δεῖ θεῶν, ὄλος θυμοῦ καὶ ὀργῆς ἀνά-
 πλεως; ἑλληνικῆ παλάμη γαῦτα
 χατέφυρε, τὸν πάτροκλον οἶμα
 τιμῶν. ὦ χάλκτος ἰοχὺς. ὁ τοσού-
 τον σορέθης στρατὸν, ὁ τοῖς θεοῖς
 πολεμῶν, ἔτως ἐπεφρόνει ἦ ἀκαῖη
 τῶν μελῶν; ἠτῶν χάλκτους ἐστὶ, καὶ
 τῷ χάλκτει δουλεύει, καὶ χάλκτους
 ἐρεῖ. μηδ' ἀνανεύσης πρὸς γὰ ἔ-
 χαλα ἦς γραφῆς. ἀφραστὸν ἐστὶ
 καὶ ἀφόρητον ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς
 σέλας ἔμπυρον, ἠφαίσου τέχνασμα.

5

10

15. 3

19

μηδ'

Cic. Scheda nequa depereat. u. pereat.
 v. 15. χάλκτος intelligitur Patrocli, non autem
 Priocidii. Illius quippe mortem interficien-
 tis Heitoris est ultus.

Furtum Palladii.

Hic, ὁ puer, Ilii vides
~~muros~~, et isthic campos Tro-
 janorum, atque omnem Gra-
 corum exercitum. Sed quam
 isthinc ^{ad ripam} ~~ad labi~~ vides aquam,
 ac circa ripas viridi coma
 coronatam, Scamandri sunt
 fluenta. Quod si suis vide-
 tur fluctibus esse ebrius,
 ac sanguine, tanquam purpu-
 reo colore tinctus, ne turbe-
 ris, nec horrescas. Quippe
 Thetidis filius, armis aereis
 undique tectus; quae ^{divina} ~~ma-~~ ^{sua} Vulcanus inter Deos con-
 sidens fabricarat; ira atque
 indignatione plane accensus,
 Graeca dextera ~~habe~~ ^{fixavit},
 Patroclum, puto, ut honora-
 ret. O pulchritudinis po-
 tentiam! qui tantum strave-
 rat exercitum; qui Diis bel-
 lum inferebat; qui adeo mem-
 brorum juvenili confidebat
 robori; pulchritudini succu-
 mbit, illi servit, atq; adeo il-
 lam deperit. Nec ad supremas il-
 las pictura partes suspicias. Ful-
 gorem illum ~~praevidit~~, Vul-
 cani artificium Achilli succur-

murorum pinnae.
 Ilii murorum pinnae,
 ὁ puer, sunt hae, at-
 que isti Trojanorum
 campi.
 visitationem putarem con-
 structionem. ἐπὶ γὰρ
 ὄχθαις σεφανόμενον
 χλωρᾷ κήμη. est Hy-
 βεβάπτα. ex quo fa-
 cerem βεβάπτα. quos
 tamen non est necessarium
 turbere.

sua Vulcanus manu
 hosiinquinarit
 φύρα, permisceo, sub-
 30. ταρτίτω πύρο.
 φύρα, θυμῶν γὰ
 ράσσειν γὰ ἀλευρα.
 φύρει, καλῶν, καλῶν
 σει, μιγνύει, etc. Hesyl.
 λεγο, ὅς ἔτως

Adeo pro Etiam quem
 precedit atque, fere acci-
 pitur. idg. fere cum au-
 xesi. Cic. cum magno
 detrimento,
 igneum atque adeo ex-
 itio rectigalium.
 Thef. Lat. Lin. Vehet.
 1551.

ventis, nec verbis comprehen-
 dere, nec oculis ferre quis-
 quam potest. Atque illa est
 flamma, quae proximum pa-
 lustrem locum in cineres
 redegit. tum quae circa ip-
 sum est arundo, arbores quo-
 que ac fontes, partim igne
 sunt cremata, partim exsic-
 cata. Nec praeter cineres ac
 pulverem, quae a ventis quos-
 que ferri possint, quidquam
 relictum. Flant enim, et
 fluctus, concitant. atque igne
 iam accensum suscitant. *Quo-
 tus vero inspicis!* Plena
 hic omnia corporibus a cae-
 de recentibus. quorum illa
 penitus sunt necata; haec
 vero etiamnum spirant, ac,
 inferno quasi vicina, pat-
 pitant. Nec satis illa sunt
 integra. Oculos circumfer.
 hos invenies manibus mutila-
 tos, illos pedibus. Vixus a-
 liis auris abscissa, aliis a cae-
 tero corpore caput. Haec cer-
 te purum notant bellum, ac
 idcirco in miserabiles reli-
 quias desitutum. quod Ho-
 meri carmine celebratur. Sed
 si placet, urbem obeamus,
 quae hic accidere, consider-
 mus. In hac enim regum
 sunt domicilia ac magnifica
 tecta. Hic regis curia et
 Deorum delubra, et quinquaginta
 liberorum pater. tum
 propter quam istud bellum,
 et propter quem divitis rex

absurta.

impellunt
 Quod si latus in-
 spicias,

ἴσων ἄλλων σώμα-
 τος μελῶν πύλο leg.
 πύλο δια ἴστω. vel
 ἐπί ἴστω

crudele
 crudum bellum

voce est decantatu
 circumeamus

τῷ ἀχιλλεῖ βοηθέντος, καὶ δὴ τῆ φλογὶ
 τὸ πλοσίον ἔλθω διερρίπισα, καὶ ὁ πο-
 λὺς κατ' αὐτὸ κάλαμος, καὶ τὰ δένδρα
 καὶ αἱ πηγαί, τὰ μὲν κέκαυται, τὰ δ'
 ἀνάλωται. ἀποδία ἢ μὲν καὶ χέρις
 τοῖς ἀνέμοις φέρεσθαι, ὅπῃ ἂν αὐτὰ ἐ-
 θέλοιεν, λέλειπται. φυσῶσι γάρ, καὶ
 τὸ κύμα οἰδαίνουσι. ἐγείρουσι δὲ καὶ τὴν
 φλόγα ἀνάπλοοντες. ὁ δὲ αἰγιαλὸς, με-
 τὰ πάντα σωμάτων νεοσφραγῶν. καὶ
 τὰ μὲν ἄρσθην ἀπόλωλε, τὰ δὲ πνέει
 ἔτι, καὶ οἶον ὄμματα τὰ ἄδη ἀπαίρει,
 οὐδ' ὀλόκληρα. περιελθὼν γὰρ τοῖς
 ὄμμασι, τοὺς μὲν εὐρήσεις χειρῶν ἀ-
 νευ, τοὺς δὲ ποδῶν; καὶ ἑτέρων μὲν
 οὖς, ἑτέρων δὲ κεφαλὰς ἀποτετμημέ-
 νας ἴσων ἄλλων σωμάτων. καθαρῶν πόλε-
 μων ταῦτα καθηγορεῖ, καὶ ἐς τοῦτο ἐς
 ἐλεεινὰ λείψανα λήξαντα. καὶ ταῦτα
 μὲν ὁμήρου φωνή. περιπολήσωμεν δ'
 εἰ βύλει τὴν πόλιν, καὶ τὰ περι' ταῦ-
 τὴν φιλοσοφήσωμεν. ἀνάκτων γὰρ ἐν-
 ταυροῖ δόμοι, καὶ μέγαρα, καὶ ἀρχεῖα,
 καὶ θεῶν σπασί, καὶ πενήτην ἀπαίσις
 παλῆρ, καὶ δι' ἧς ὁ πόλεμος, καὶ δι' ἧς
 ὁ πολυχρύσου μυκῆνης βασιλεὺς, καὶ

αὐτοῖ

αἰτῶ-
 πτο ὁ-
 χθῆ, τι-
 πα

ρω

τα ἑλλήνων φρονήτες τοσαύτην χα-
 ρολίττοι χείρα. μηδ' ἐξαγέσσε
 ἢ γραφή τῆς γραφῆς τῆς ὄρασις.
 ὁ τοῖς ἀνακτοροῖς ἐκείνοις σωῶν, καὶ
 τοὺς ὀδόντας πλήτων, καὶ ὄλον ὑπο-
 χάσπον, ὁ ἐξ ἰθάκης ἐστὶ. ῥάπει γὰρ
 δόλους κἀμάρια, καὶ το' μὲν περι-
 πλάττει τοῖς λόγοις, τὸ δ' τῷ νεύματι,
 τὸ δὲ τῆς σχήμασι, τὸ δὲ τῆς ψυχῆς
 μηχαναῖα, καὶ ἔδεσθε ἀεὶ ὁμοῖος ἀνδρῶν
 ὁμοῖος, σικλὸς δὲ καὶ βάλιος, καὶ ἔξα-
 παλῶν ἀριστος. εἰ δὲ καὶ νῦν ἰσχυρῶς
 πυράττει, πρᾶναι δ' ὄμφος το' βλέμ-
 μα καὶ σέσηρε, καὶ δοκῶν μειδιᾶν,
 ὄλεθρον ὑφαίνει καὶ δάκρυα, καὶ ἰσχυρῶς
 μέλιτι τοῦ ἠθους τὸ πικρὸν περιέρ-
 ρανε φάρμακον. μεταμορφῶται γὰρ
 πρὸς ἕς διαλέγει, καὶ ἴστω εἶναι
 φαίνεσθαι, ὅπερ ἔν καὶ πεφύχασθαι ἐ-
 κείνοι. εἰσῆλθε τὴν πόλιν ἔστος, καὶ
 δόλω ἰὲς φύλακας ἔφυγε, καὶ τὰς
 αἰγὰς ἀγυὰς γυμνασίην, καὶ τὰς ὁδὸς, καὶ
 οὐ ἐγραψίδρυται ὁ νεὸς τῆς παλλάδος
 καταμαθῶν, εἶτα τὴν πρίαμον καὶ ἰὲς
 τρῶας λανθάνει. ὃ γὰρ τριβῶνιον ἐ-
 κείνο καὶ ἢ ἐαδῆς ἢ διερρωγεία, ἀλλήνι

φορ. ὅπερ
 οὐκ

γυα

Mycena, quibus Graecorum
 causam forebant, tantam arma,
 vere manum. Nec porro ipsa
 se pictura suis amoenitatibus ab-
 ripiat. Inter illos qui versa-
 tur regulos, dentibus stridens,
 et ^{prono capite} quasi hians,
 Ithaca est ^{habitat}. qui et
 hic dolos fabricat, atq; aliud
 verbis fingit, aliud nutu, ali-
 ud vultibus illis diversis, ali-
 ud animo suo machinatur.
 nec unquam ^{sibi} similis, quin
 imo varius, ac mutabilis, et
 optimus fallendi artifex. quam-
 vis enim jam totus indignati-
 one ardeat, ac dolose risum
 praefert. cumque acridere
 videatur, exitium ^{textit} ac
 lacrymas. Hocce ^{morum}
 melle acerbum illud ^{circum}
 aspersit venenum. Illorum e-
 nim formas, quibuscum lo-
 quitur, assumit, atque talis
 esse videtur, quales ipsos esse
 adparebat. Intraverat hic
 urbem, ac dolo custodes fuge-
 rat; rivos inveniens vacuos
 ac vias. Postquam vero
 ubi Palladis structum es-
 set templum, didicerat,
 Priamum ^{latef} fugit ac Troja-
 nos. Trita enim illa la-
 cernula ac rupta vestis
^{vagum} ^{medicum} et miserabilem

cause favent
 armant

lego ἀνακτοροῖ
 ut ὁ καὶ τὰ καὶ χυμῶν
 dentes conueniens

ἰσχυρῶς, sublio.
 Aristoph. in Pluto: ἰ-
 σχυρῶς ἐπέει, ἐ-
 πεδὲ μὴ πὶ χόρει.
 Lex. H. P.

rest

βαλῖος / * frontem
 tamen expli-
 cat,

sc. πυρῆ τῆς
 Dolos versare, vixit
 dulci

circumferit
 γυμνασίην, idem quod v-
 pila, texo, ὁ δὲ
 Metaphorice dicitur, μ-
 ρος δὲ μὴδεα ἀποκαλεῖται.
 item ἰσχυρῶς δόλον,
 texare fraudes seu dolos.

χαλα τὰς αἰ. γυμνασίην,
 luctatus in viis, γυμνασίην
 εἶπε. καὶ εἶπε vel εἶπε
 lego, καὶ τὰς ἀγυὰς γυ-
 μνασίην, καὶ τὰς ὁδὸς.
 Trojans nimirum pugna
 defessis ac dormientibus.
 forsan non male addere
 tur - τῆς εὐπορίας
 vias relinquens vacuas,
 γυμνασίην ead. signifi-

περιρρᾶνω, Circuma-
 spergo. Lex. Leimarii.
 For. Rom. non habet
 Circumaspergo.

indicat hominem, qui nihil habeat, sed copas oleat agrestes. Illam vero, o puer, oculorum aciem, in diversa tendentem, ne prateras.

Si enim violentius spirans Zephyrus, moveat galeum, si quis ipsi occurrat collo, cuturans; si quis a tergo sequens cum strepitu ipsi vestigia premat; si quis viso ipso videat; Suspecta ipsi haec omnia, nec prosperi quidquam adferentia. Ipsam porro suadelam in labiis collocat, ac voluptas quaedam ore profunditur, tanquam stillans aliquod nectar. Audis, puto, et tu vocem.

Atticus est, quamvis esse nolit. An percipis? quid cantaris? Certe percipis, si quidem, quod recte novi, cum ipso huic es periclitatus. Praterea pedes nudum pictura refert, ut pulchre ocreatus latere possit. Quam enim omnino decori sint pedes, quos, adspice. candidissima nive obducti, ac torno quasi fabrefacti, non ruditer, sed ut Graecorum solent tibiae ac pedes. Quae porro latius a pictura removit pictor, age, explicabo. Est quidam ex his ac myricis vestitus, cuius caliginem ^{laticorum foliorum herborum} fluctuantem in Oceanum delabitur. Limpida est aqua, quae et visum oblectet, et pota fit saluberrima. Attic in urbem de-

exundans etiam in oceanum decurrit.

τινα κς πόρνεον άνδρα δηλοί, και μηδέν έχοντα, και τών γύμων άπόροντα. μηδέ σε φύγη, ο πάι, το έν όμματ όξόν, κς τ' διεσραμμένον. ει γαρ τοι κς βαίον τι πνεύσας ζέφυρος κινήσει τα πέλαγα, ειτις οι ένλύχη προσομιλόν, ειτις όπιαδε τρέχων λαχίσει τοίς ύπεσθι, ειτις βλέπων άνωόν μειδιά, ύποκτα παύτα άνδρα, κς ρέποντα προς ήδέν ύγιες. ε, παγει δε κς την κείω έν τοίς χειλεσι, εκ χείταυ καιτις ηδονη σαΐσθα νεκλαρ του σώματος. άκείεις όικη και ου ής φωνής. άθλαίξει γαρ ήν μη γέλων. αιδάνει δ' εκείνυ; ει μέλλεις έτις αιδάνει νη δια. και γαρ εκείνω όφρα οίδα συωεικινδύνετες. προστέτραπαι τε άνδρα άνυποδοσία, και εύκαμπυς άν λαυ. γάνει. όρα γαρ ός έσαλμένωσ διακρέπυσιν, χιόνι λευκή έσεμνήοι, και τελορινευμένοι, υδ' άτεχνώς, άλλ' οία άγαθών κτήμαυ κς πόδες. α' δ' ο ζωγράφος άπόκισσε ής γραφήσ, ειρήσειλα. έστ ής υδάτων όρετος, τοίς θρίοις, και τοίς μυρίχαις αρμόν, και περι άνιού πολυς διαφρεί λόγος πελαγίζων, και έσ άχεανόν. υδωρ διαυγές, κς ιδείν ηδίσον, κς κλειν όρπισον. φέρεται δ' ές την πόλιν διαό μνη. Limpida est aqua, quae fit saluberrima. Attic in urbem de-

όξόν, εν όμματ ει γαρ τι κς βαίον

μη. μοι me quod ita seq.

vehementius. Infrā: βαίον δε άδρα το άνδρα.

colloquens. vestigiis infigat. Suspecta haec ipsi omnia.

Attica est lingua. Attica utitur lingua.

Enim vero Atticus est. Enimvero, pen. pro κς μην δη, id est certe, in principio positum.

ignoretur

κς περι άνιού πολυς λόγος, ως διαφρεί πελαγ. κς.

περι άνιού, in ejus ambitu, sed hoc non est opus, quod περι άνιού quosq; sit circa quem

κς περι άνιού πολυς διαφρεί λόγος, περι μίλων κς έσ άχεανόν.

χῶν, ἄδηλον τοῖς ἀνδράσι πορίζων ἴην
 χύσιν, καὶ τὸ χεῦμα περιπέτων ἢ γῆ,
 καὶ σκολινοῖς τοῖς διαύλοις κρυφαῖς,
 κρυφῶς ὑδάτων ἀναβλύζει ἢ πόλι, ἢ
 δε χεῖρεσε χέμενος, καὶ ἀπειρόμενος
 πανταχῆ. νύκτωρ τοίνυν ὁ χεῖρου ἐπὶ
 τὸ ὕδωρ ὄρμη, καὶ τοῖς χεῦμασιν ἐκ-
 δούσ' αὐτὸν φέρεσθαι; ἦν γὰρ καὶ δεινὸς
 γέν, καὶ μικρὸν μελλήσας τοῖς ὑδάσι,
 μεταχρετεύη τῷ βασιλικῷ κήπῳ. ὅ-
 ρα μοι δ' αὐτὸν, ὡς ἀνανεύει, καὶ ἄ-
 ἔσηκε χανῆς ἔσηκε, καὶ θαυμάζει τὸν τόπον καὶ
 περιᾶσκει. βλέπει δὲ πρὸς τὴν ὕδραν,
 τὸ βλέμμα προσηρτῶν ἐκείθεν, χάριν
 οἴμα ἐκλινῶναι τῆ ἄσπιδι, τῆ συνερίδα,
 τῆ αὐτοῦ φίλη ψυχῆ. μηδὲ λάβη σε τ'
 λαγαρὸν ἐκείνο μειδίημα, τοῖς χεῖλεσιν
 ἐπιτρέχον, ὃ καὶ κλέπει αὐτὸς. ἐφορεῖ
 γὰρ τέρπον, ὅπερ ἐργάσασθαι τελόλη-
 κεν ἤδη, καὶ ταῖς ἐλπίσι γομφύται.
 καὶ δῆλα αὐτῷ καὶ ὁ κῆπος, καὶ τὸ
 συνηρεφὲς ἄνθρωπον ἐκείνο, καὶ τὸν
 σκυλάχων αἰ ἐπαύλει, καὶ ἢ κλί-
 μαξ ἢ πρὸς τῆ βασιλεία φέρσθαι. ἐ-
 πρέσβευσε γὰρ καὶ πρῶτον ὑπὲρ ἐλένης
 πρὸς πρίαμον, καὶ δεινὸς τὸν γέν πάν-

fertur per canales, in cogni-
 tum hominibus reddens effluxum.
 cumque ^{ejus fluxus} terra sit
 oblectus, ac latentibus tubis
 absconditus ^{abditus} ~~scaturientes~~ aquae
^{in urbis usum emittit,}
 huc illuc effusus, ac quocun-
 que derivatus. Nocte ergo
 ad hanc tendit aquam Ulysses,
 et fluentis; natandi quip-
 re erat peritus; se commit-
 tit. Paullum vero cunctatus,
 aquis ad regium defertur
 hortum. Ipsum, quae, intu-
 ere, quomodo suspiciat, ac
^{quasi stupore} ~~ne~~ ^{circumcirca} ~~scordia~~ consistat, mi-
 retur locum ac circumquaq-
^{prospiciat. Sup. ad sic.} ~~contempletur.~~ Ad coelum
 oculos ^{sub} ~~attollit~~, grates, puto,
 Minerva ^{persolvit}, sua au-
 xiliatriei, atque anima ca-
 rissima. Nec blandus ille ri-
 jus, labia pererrans, quem
 ipse sibi furatur, se lateat.
 Negotium enim inspicit, quod
 suscipere jam fuerat ausus, ac
^{spei magnitudine comprimi-}
~~tus.~~ Erant ipsi nota et hor-
 tus et amoenum illud antrum,
 tum canum stabula, et sca-
 la ad regiam ^{reducens} ~~ducens~~.
 Quippe jam olim superffe-
 lenes negotio legationem ad
 Priamum susceperat, cumque
 acrisset ingenio, singula

salientes rortices
 scaturientes aquas.
 aquarum scatebras
 quovis

Nec diu cunctatus

obstupescit
 ac obmutus consistat. vel
 mol. cum scordia consistat
 ἀχαρνης, Obmutus,
 965.

(erigitur) effertur.

forsan ὑψοῦται
 Γομφῶν, clavis com-
 pingo, affigo, conglutino.
 Leverem χρηπέται
 superbit

† *matura sunt molimina nactus*

perspexerat. Quid jam nobis,
Ulyse, restitas? Quid
cunctaris? ~~Revera peragenda~~
~~optimam ingressus es occasio-~~
~~nem.~~ Num dentes concutis,
atque animum despondes? At
qui sceptrum non gestas, aut
purpuram. nec clypeum, cui
conficiendo vix septem pelles
suffecere bubula. Spartam,
quam nactus es, orna. Jove
favente es profectus, et Diis
amicis. Per arma, nigramque
mortem via tibi sternenda.
Quam in his, o puer, astuo!
Pictura me venustas abripuit,
ut quasi ad presentem et au-
scultantem verba fecerim. Et
tu, puto, una mecum eodem
es affectu abreptus. Haec a
pictoris solertia proficikuntur,
qui alio spectantium traxit
oculos, alio mentem. Illa,
qua oculis occurrit, venustissi-
ma est Helene, pulchritudine
ingenua ac plane divina. ra-
diisque ex oculis projecti con-
templantium animos venantur.
Vim illam an non percipis? quo
modo et videntem exhilararet &
audientem? Intenti Helenes
ad exercitum sunt oculi, ad
Hecubam lingua. deque navi-
bus est sermo, illarumque
statione. Intuere mihi U-
lysem, quomodo mulieribus
se adiungat, ac blando ad-
spectu adrideat. Nec uno

και προς λεγο, η προς
vel, ος προς ην. sc.
ζωγραφος
eadem es admirati-
one abreptus. sed
affectu locum habere
potest.

cujus radii

ad mulieres acce-
dit
feminis ad propinquet
se adplicet.

τα χαταμεθήηκε. τί νῦν ἡμῖν ἔστι-
κας, ὦ παῖ λαέρλου; τί μέλλεις; ἔρ-
γων ἀκμή. μῶν τοὺς ἀδόντας προσκρέ-
εις, καὶ ἀθροεῖς; ἔ γάρ φέρεις σκῆπτρον,
οὐδ' ἀλγυρίδα, οὐδ' ἐπιβόειον ἀσπίδα.
χόσμαι τὰν ἀσάβαν, ἀν' ἔλαχες. οὐρίω
ἔβης διῖ, καὶ δάμωσι φίλοις. διατ'
ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα ἢ ὀδός σοι πο-
ρισία. ὦ παῖ, οἶον ἔπαθον; ἐξήχη-
τῶ χάλλει ἡς γραφῆς, καὶ ὡς πρὸς
παρόντα, καὶ ἀπροώμενον ἐποιέμην ἡς
λότους. συνεξήχησεν ὄμμα καὶ σὺ. ἀκρι-
βεια ταῦτα ζωγράφου, καὶ πρὸς ἡν γρα-
φήν τὰς ὄψεις χατέασασεν, ἐπ' ἄλλα
τε τῶν ὀφθαλμῶν ἡν νῦν ἔφερεν. χάλλος
ἐλένης ἐκείνο, ἰὸ ἰοῖς ὀμμασιν ἀπαν-
τῶν. χάλλος ἐλεύθερον, καὶ ὀλύμπιον,
καὶ ἰυγὲ ἐν ὄψει ἡρατηρία. ἢ οὐκ αἰ-
δάνη ἡν ἰσχὺν, ὡς εὐφραίνει μὲν βλε-
πόμενον, εὐφραίνει δὲ ἀκρόμενον. τέ-
ταται μὲν ἢ τῆς ἐλένης ὄψις πρὸς το'
στράτεδον, πρὸς δὲ ἡν ἐκάβην ἢ γλώτ-
τα, καὶ περὶ ἡν νεδῶν ὁ λότος, καὶ ἡ
ναυσάμμου. ἄθρει μοι τὸν ὀδυσεά, ὡς
προσεγγίζει ταῖς γυναῖξιν, προσηνέσι
τε ἰοῖς ὀφθαλμοῖς προσμειδῶ. οὐδ' ἢ

σαύθ.

φορὰ μία . πολυειδὴς δὲ καὶ πανεπίβο-
 λος . εἰ δὲ καὶ τοῖς στήμασιν ἐστὶ ἱε-
 κήραδά τι , φράσω σοι , ὅτι καὶ δὲ
 δοικα . ἀλάδηλον ἐκείναις ποιεῖ , καὶ
 ὡς ἐξ Ἰθάκης , καὶ ὡς ὀδυσσεύς , καὶ
 ὡς νυκτὶ μὲν εἰσῆλθε Ἰὴν πόλιν , ὡς ἐ-
 πλανᾶτο , ὡς ἐδοσφόρει . καὶ ταῦτα μὲν
 ἀληθῆ , ταῦ δὲ πεπλασμένα ἐκείνα , ὡς
 δόλω τοὺς φύλακας ἐξηπάτησεν , ὡς
 ἤκει βοήθειαν Ἰὴ Ἰροία , ὡς βαρέως
 μὲν ἔφερον ὀλλυμένον τῶν Ἰρώων , ὡς
 περὶ Ἰὴς Ἰὴν ἑλλήνων ἠτίης ἤκα^ετι
 ἀπόρρητον , καὶ Ἰστοῦ τὴν ἀλήθειαν
 μόνον παρὰ Ἰὴν ἀγῆκην κείσασα , καὶ
 ὡς χρηστηρία σόμενος βαδίση . καὶ ταῦτα
 μὲν πάντα σοφοῖς τοῖς ῥήμασι , καὶ ἀπά-
 ταις , καὶ χαλακείαις , καὶ ἰωκείαις ἀιχάλλ-
 λαι . αἱ δὲ ἐπὶ τῆ ἀγγελίᾳ χαίρουσι , καὶ
 τὰς κλαῖς ἐπέτρεψαν τοῦ νεῶ Ἰὴς παλ-
 λάδος , καὶ Ἰὴ πόρω καὶ Ἰαῖς χάρισι
 μέναι . καταγενομένην , ἃς ὁ δολορράφος
 δέξεται , ἃδὲν μὲν ὦν εἶπεν , ὁ δὲ Ἰαῖς
 φρεσὶ κέκρυφεν ἐπιλεέσων . γῆρας
 δ' ἠδὴ ἡμέρας , καὶ ἃδ' ἠλιος ὑπεργῆν
 βαπίζετα ἃ' ἐν Ἰὴ ὠκεανῶ καὶ χρι-
 μάται , καὶ Ἰὴν δρόμον Ἰὴς ἡμέρας

δυο
 ταδε

μέναι .

modo oculi feruntur; sed va-
 rio ac cuncta pererrante .
 quod si ex gestibus aliquid con-
 jectare licet, quid narrare
 ipsum verear, tibi edisserā.
 Nimirum faminis illis expo-
 nit, quomodo et Ithacus sit,
 et Ulysses. porro quomodo no-
 ctu urbem intraverit, tum qui-
 bus erroribus fuerit actus, et
 fatigatus miseris. quae om-
 nia veritati sunt consona;
 ut contra ficta illa; quae
 custodes dolo eluserit, quae fe-
 rendo Trojanis auxilio adfit,
 quae Trojanam rem attritam
 graviter tulerit. ut denique
 arcanum quid ad aures suas
 pervenit de Graecorum clade,
 cuius veritatem cum sola Pallas
 edicere possit, idcirco se con-
 sulendo oraculo advenisse. His
 vero omnibus verborum sapien-
 te ornatu, tum fallacis atq;
 adulationibus et blanditiis gra-
 tiam conciliat. Illa (ut vides)
 nuntio laeta claves concedunt
 templi Palladis, et rei desi-
 derio & gratiis ipsius ^{demon-}strata.
 quibus acceptis doli
 ille fabricator nihil illorum,
 quae narraverat; sed quae in
 mis praecordiis absconderat, per-
 fecturus abit. Sed illius oi-
 ei senium jam mundus vide-
 rat, nec sol supra terram
 amplius conspiciebatur. qui O-
 ceano immersus ad somnam se

λεγο πανεπίβουλος,
 vel saltem πανεπίβουλος
 κλυτός.

Hesj. ἐπιβόλος,
 φρονίμος.

ita supra, ὅ ἐξ Ἰθάκης
 ἐστὶ.

consona. ut
 illa: quemadmodum

παρ' ἐμὲ κείῳ . quis ita
 locutus?

addit

Leporibus

in imo corde, Virg. 10. A.
 Plin. lib. 11. cap. 37. Extra
 homini ab inferiore
 viscerum parte sepa-
 rantur membranae,
 quae praecordia appel-
 lant, quia cordi praee-
 tenduntur, quod Graeci
 appellaverunt phrenas.

χρόμα, somnus profun-
dus, sopor altus, veter-
nas.

composuerat, ut diuinos cur-
rendi labores illo levaret. Ve-
nator itaque ille templi rese-
rat portas, cumq; argentum
omne, statuas, parimentum,
ipsamque adeo tectum in sua
haberet potestate, horum ta-
men nihil capiens, solum aufert
palladium. quo brachiis inser-
to sine mora ad vix commo-
dissimum exitum abijt, præclaro
adeo laborum præmio gaudens,
omniq; illi gloriæ posthabenda
ducens. Hinc enim et urbis sa-
pe audiet vastator, quod nomen
nec ipsi Thetidis filio contigit,
et Græcorum primus censetur.
Quippe non ignoras, a Pythia
quondam responsum, palladio e-
repto Trojanorum excidium sub-
secuturum. Quæso mihi considera
torrentem illum extra muros
profluentem. Aquas, quæ in
urbe colliguntur, secum defert.
Hinc strenuus ille victor ocyus

se confert, atq; isti viro, faci-
em tunica et penula tecto;
caligo quippe ipsi circumfundi-
tur; vix etiam se cognosken-
dum præbet. Est vero Diome-
des, Tydei filius. † Sed illum
iam per canaliuum rivum con-
sequitur, fune appendens pal-
ladium, ne prolapsus confin-
gatur. Præterea et funem
lapidi isti alligat. Deinde
manuum una funem laxans,
altera retinens, ex muro se

quid si? δια τῶν ὀχλοῦ ὀπάζει.

† Sed iam per rivum defertur, fune ap-

γλυκάζει τῷ χρομαλί. ὁ Ἰηρευθὴς πε-
τανύθει μὲν τῶν νεῶν τῶν πύλας. χρα-
τεῖ δὲ πάντων ἀργύρων, ἀγαλμάτων,
ἐδάφους, καὶ τῆς γένης αὐτῆς, καὶ ἔδενός
μελαχῶν, ἀφαιρεῖται τὸ παλλάδιον
ἐπ' ἀγχιῶνος, καὶ ἐπιβὰς ταχὺς ἐπὶ τῆν
ἐκφορὰν ἔρχεται, γαννύμενος τῷ ἄλλῳ,
καὶ ἠγοῦμενος πάντα ἐλάττω τῆς δόξης.
Ἐν τούτῳ γὰρ καὶ πολίπορος ἀκρόσει πολ-
λάκις, ὃ ἔδ' αὐτῷ ἔξῆν τῷ τῆς γέτι-
δος, καὶ πρῶτος ἐλλήνων κρηθίσαι. εὖ
γὰρ οἶδας τῆν πυθία εἰρηδάει πόλει, τῆν
τῷ παλλαδίου ἀφαιρέσει, τῆν τῆς προί-
ας ἀλυσὴν ἐπαχληθῆσιν. σκόπει δὲ
μοι τὸν χαμηρρῶν ἐκείνον τῶν λαχῶν
ἐχχόμενον; ὑδάτων ἐστὶ τῶν ἐν τῆ
πόλει φορὰ. τρέχει μὲν ἐκεῖ ὁ ἀρι-
σευς, καὶ τὰ ἀνδρὶ ἐκείνῳ περιβε-
βλημένῳ τὰ πρόσωπα τῷ χιτῶνι, καὶ
φαλαῶ; γνόφος γὰρ αὐτῷ περιχέεται,
καὶ μόλις εἰχάσαι δίδωσιν αὐτῶν; ὁ
διομήδης ἐστὶν ὁ τυδέως, ἀλλ' ἤδη
διὰ τὸν ὄχετον ὀπάζει καταρτῶν μη-
ρίνω, ἵνα μὴ διαρραγῆ πεσσὸν; προσ-
δεῖ δὲ καὶ τῆν μῆρινον τῆν πέλας ἐ-
κείνη. καὶ τῆ μὲν τῶν χιτῶν χα-

venit

pot esse οὐν τῶν ἀρ-
σπὶ ἐκ. Memoratur n.
a Dicty Crek.

στῶς, καὶ ἐγγύχ ἐν
τοῖς πεδίοις οὐν τῶν ἀρ-

τοῖς πεδίοις οὐν τῶν ἀρ-
τοῖς πεδίοις οὐν τῶν ἀρ-
τοῖς πεδίοις οὐν τῶν ἀρ-

τοῖς πεδίοις οὐν τῶν ἀρ-
τοῖς πεδίοις οὐν τῶν ἀρ-

τοῖς πεδίοις οὐν τῶν ἀρ-
τοῖς πεδίοις οὐν τῶν ἀρ-

τοῖς πεδίοις οὐν τῶν ἀρ-
τοῖς πεδίοις οὐν τῶν ἀρ-

τοῖς πεδίοις οὐν τῶν ἀρ-
τοῖς πεδίοις οὐν τῶν ἀρ-

τοῖς πεδίοις οὐν τῶν ἀρ-
τοῖς πεδίοις οὐν τῶν ἀρ-

τοῖς πεδίοις οὐν τῶν ἀρ-
τοῖς πεδίοις οὐν τῶν ἀρ-

λών, τῆ δὲ πύξων τοῦ ἰέχους χατέ-
 βη. καὶ τοῖς πεδίοις τῶ φίλω συμ-
 κλέκειται, καὶ χαλαφιλῆ. βασιόν δὲ αὐ-
 τῶ τὸ ἄσκη. ἀπισεῖ δ' ἐτι, καὶ μέ-
 σων ἰών βελῶν περιχρῆβειν δοκεῖ,
 καὶ ὁδ' ἐξω κινδύνε τυγκνεῖν. οἱ δ'
 ἀριστῆς ἐχούσαι πρὸς τῆς ναῦς, καὶ ἰών
 ἐλλήνων ὀρώνων παιανίζουσι καὶ ἄλλον
 τὰ, καὶ πεπορηκέαι νομίζουσι ἦδη
 τὸ ἴλιον.

ad
 fof. son
 melius
 μέσον,
 pro ἀνα
 μέσον

Εὐστάθ. εἰς ἴην ἰλια. β. p. 156. 14
 τὸ δ' ὑπὸ ἴλιον ἦλθεν, ἀπὸ τῆ εἰς ἴην
 ἴλιον. ἐλήφθη γὰρ πρόχειρος ἀπὸ προ-
 χέσεως, εἰ μὴ ἄρα διὰ τῆς ὑπὸ προ-
 χέσεως, ἢ χαλῶ σχεῖς δηλοῦται. ἦνε
 μόεσά, γὰρ ἢ Τροία, καὶ ὑπερκεῖται.
 διὸ καὶ ἰλιάδα σαυπιαν ἀπὸ τῆς ἴρα
 γωδία φησὶν. ὑπὸ κεῖται δὲ ἐν αἰγία,
 ἴθ' ὁ ἐλληναῖς ναύσαμος.

σφραγῆ
 ὄρους.
 ἄλλα
 πύργου.
 κρημοί
 ὄρους.

Dionys. περιήγ. p. 121.
 — — — πρὸς ἐσπερίην δ' ἀν' ἰδοῖο
 τὴν ἑτέριν, ἢ κείται ὑπὸ ζαφῆς πύργου ἴθ' ὁ
 ἴλιον ἠνεμόεσσαν ὑπὸ πλευρῆσιν ἐχέουσα,
 ἴλιον, ἀγλῶν ἄσιν παλιγετέων ἠρώων,
 ἴλιον, ἢν ἐπόλισε ποσειδάων καὶ ἀπόλλων,
 ἴλιον, ἢν ἀλέπαζαν ἀθηναίη τε καὶ ἠρη,
 Ξανθῆ ἐπ' εὐρυρέονη, καὶ ἰδοῖω σιμοῦνι.
 ὅτι ὑπὸ τῆς πλευρῆς τῆς μικρῆς
 φρυγίας καὶ ἴλιος, μετὰ τῆς ἴθ' ὁ καὶ
 τῆς ἰαλῶσος. *fulo Eusth. dece-*
ptum illa adprobit. ἴλιον, ἢν, putasse
Νομινανδὶ casum esse ἴλιος.
 φρυγία ἐχέουσα ὑπὸ πλευρῆσιν

demittit. atque in campis
 amicum complectitur et o-
 sculatur. Vehementior ipse
 est spiritus, nec ipse sibi cre-
 dit. quin medius inter ictus
 versari sibi videtur, nec
 periculis omnino esse liber.
Duces
Primates vero circa naves
 occupantur, et Græcis in-
 spectantibus laudes Apollini
 concinunt, et tripudiant,
 jamque Ilium se exscidisse
 putant.

ἴθ' ἄλλω. ἰρυφῶ
 p. 982. v. 1.
 λήστικῶν ἐστὶν ἐλε.
 fof. ἀποσπενος μεν
 ἔσονται φίλος. vel
 ἐσονται

Summi exercitus
Duces.
 ἐχούσαι πρὸς τῆς ναῦς.
 fof. sequuntur ad na-
 ves. vel prope naves
 haerent.

Dionys. σχολ. ὁμήρου. Ἰλιάδ. p. 101.
 Σκαμάνδριον. τὸ τῶ σκα-
 μάνδρῳ ποταμῶ παρὰ κείμε-
 νον πεδῖον. ὁ δ' σκαμάν-
 δρος χαταφῆρῶμενος ἀπὸ τῆς
 ἴθ' ὁ, καὶ μέσον ἴεταν τὸ
 ὑπὸ τῆ ἰλιά κείμενον πε-
 δῖον, καὶ ἐπὶ τῆ ἀριστεῖα
 ἐχέουσα εἰς ἰαλῶσος. καὶ
 λέεται καὶ ἑάντος.
 Idem. p. 53. παιανὸν δὲ ἐστὶ
 ὕμνος εἰς ἀπόλλωνα ἐπὶ
 ἀφέσει χριμοῦ ἀδόμενος.
 Ergo ἀκείν παιανῶνα est
 hic παιανίζειν.

Ray. 200. Νόγον. τὸν δ' γνῶ-
 στον ἄλλ' ἐπὶ παλλοκίδος
 ὄντα. αἱ γὰρ παιδοποιῖαι πα-
 ρὰ τῶ ποιητῆ τελεχῶς λέ-
 γονται. ὁ μὲν γὰρ γνήσιος, ὁ
 δὲ νόγος χαλεπῶτα παῖς, ὁ δὲ
 σάστιος, καὶ ἄλλος παρ' ἑνός.

Iliad. Eust. p. 194.
* Ο Ζηρόδωτος εἰς
τὸ το ἀπαρτήσας λέγει
σε μὲν ἴσ', πᾶσιν,
ἀπενέγραψε δὲ
τὸ, δαῖτα.

Φύλλα κ' ἀνὴρ ἐν
ταύτῃ νοητόν τὰ πε-
ρὶ τὸ σακμάνδιον
πεδίον.

πολυμήλη ut philo-
μήλη. multas oves
habens. Ainaus oves.
In virginum aho:
ro formosissima.

Iliad. p. 49. 9. οὐδὲν
ἥττον ἢ ἀνὴρ ἀπο-
ρία κραδί. nihil
minus eadem manet
(obstat) difficultas.
(dubitatio).

Αλαπάξαι. ἐκπενώ-
σαι.
κλέπτε νόω, ἀν-
τὶ τῷ παραλογίζῃ
κ' ἔλε ἀπαξίν.

p. 21. Πρίαμος, Πο-
δάρκης, πρώην χαλφ-
μένος, ἐκ τῷ πρίαμα
μετωνομασθῆναι, μετα-
τὸ κομινε est dictus.
μεταμόρφωσις trans-
figuratio. mutata for-
ma.

* Κρίδεμον, ἐπι-
βόλησις, ὅ ἐστι κε-
φαλῆς δέσμος ἢ
χρῆμαίαι αἱ γυναί-
κες κατὰ μέλα-
φορίαν. (Sic in publico
cum pragrediantur)
αἱ τὰ τείχη λέγε-
ται κρίδεμα, ἑρπυλῆς κ' ἄσμος.

γνήσιος μ' ἐν χαλῆται ὁ ἐκ
νομίμων γάμων. νόσος δὲ ὁ
ἐκ παλακίδος. σκοτίος ὁ
τὸν πάτερα ἀγνοῶν. σκοπι-
ὸν δὲ ἐ γείνατο μήτηρ. παρ-
γένος δὲ ὁ ἐκ παργένου ἐπὶ
νομιζόμενης γενόμενος. ὡς ἴο
παργένιος ἴον ἔτιχε χαρῶ κα-
λι πολυμήλη.

Eustath. in Odyss. x. p. 795. 24.
ἔπει γὰρ χαρῶς μὲν ὁ δια-
είφως ἔδοκε θάνατος, μικρὸς
δὲ ὁ ἀγχινομάσιος ὡς ἐν ἡ
νεκῦα προεδήλωται, ἔκρινε
μὴ χρῆναι χαρῶ θανάτου
τὰς ἀγαθὰς πεσεῖν. αἱ ἔ-
τε αὐταὶ χαρῶ ἦσαν, ὅτε
τῆς δεσπότης χαρῶς εἶων
ὑβρεων. Ἰσέον δὲ ὡς θάνατον
χαρῶν, οἱ μὲν πλείους, ὡς
ἔρρεθη, νόσος. ἴνες δὲ, χα-
τὸν ἀπλοῦν οὕτω λεχθῆναι
φασί.

Iliad. p. 193. Πεδίον δὲ σακ-
μάνδιον, τὸ μελαεὺ ἴον δύο
ποδάμων, τῆ τε Σιμοενίος καὶ
ἀνὴρ ἴο Σακμάνδος, ἐνθα ἐ-
πίνετο ἢ μέχη. ὅπερ καὶ λει-
μῶνα λέγει σακμάνδιον ἀνθε-
μόνια ὡς ῥηθῆσεται.

Eustath. τ. Οδυσσ. p. 136, 14.

- κ' ἀπό κρίδεμον ἐλυσε.
Τὸ δὲ οἶνον ὠίξε, χαλαρῆσι κ' ἔρρεθη ὡς ἐν ἀεδιασμοῖς. πῖθος γὰρ
ὁ περιέχων, ἀνοίγετα ἢ ἀμφι-
φορεῖς. κρίδεμον δὲ νῦν, ἴο
τοῦ γυναικείου ἄσμου, κ' ὄρα
τῶν γυναικείων ἄσμου, κ' ὄρα
τῶν γυναικείων ἄσμου, κ' ὄρα
τῶν γυναικείων ἄσμου, κ' ὄρα

ὡς ἔ μόνον πόλεων κρίδεμα χαλῆ
μελαφορίαν, ἀλλὰ κ' ἀγείων κρη-
δεμον. ἐστὶ δ' ἐνταῦθα κ' στήρα
πρωΐστρον ὅ ἐστι ὑπεροχία. οὐ γὰρ
πρῶτον οἶνος οἴγετα εἶτα κρίδε-
μον λυεῖται, ἀλλὰ ἴο ἀνάπαλιν. Ἰσέ-
ον δ' κ' ὅτι τῷ κρίδεμα φανερόν
τὸ ἀγείων συνεπινοεῖται οὐκ ἐστὶ
τὸ κρίδεμον.

Iliad. π. p. 1057. Ἄφ' οἷο Ἰσείων
ἱερά κρίδεμα λυοίμεν. p. 1060. 32
κρίδεμα δ' Ἰσείων, ἴα ἀνω ἴσ' τει-
χους. ὡς κ' πῖθου κρίδεμον ἐν οἶνω
σεία, τὸ ἐπικείμενον πῖθος. Ἰσείων
τῆς ἴτινος σημεσίως κ' ἴο κάρηνα
ἐν ἴω, παλίων κατέλυσε κάρηνα. προσ-
φύεσθον μὲν τοι κρίδεμοις, ἴο Ἰσο-
πικῶς λυεῖται. χαρῶ κ' ἀνθίχεται
τὸ λύνει, ὡς περ ἴο δεσμεῖν. ἔτω
κ' τῷ δέματι ἐξ ἔ σὺγκάται ἴο
κρίδεμον, ὡς προεδήλωται. λυε-
ται δὲ τείχος, ἐκ τῷ χατὰ ἴον οἴγε-
δομίαν δηλαδὴ δεσμοῦ εἶπειν δὲ χα-
δέματος. ἐξ οὗ κ' ἴο δέμας, ὅθεν ὁ
ἴσμος κ' τὰ ἐξ αὐτοῦ.

Iliad. ε. p. 964. 31. Τὸ δὲ κρίδεμον,
κεφαλῆς ἦν φασί χάλυμμα, παρει-
μενον μέχρι τῶν ὤμων κατὰ τὸ
λεγόμενον πέγχσον, παρα τὸ κάρη
κ' τὸ δέμα, πλεονασμῶ τῶν ὤ. κ' ὁ
κεκρύφαλος δὲ φασί, κεφαλῆς
ἦν δετός χόσμος, ὡς ἐν ἴοις μελα-
ταῦτα φανέται. ὁμοίως κ' ἢ ἀναδέσμη.

p. 1366. κρίδεμον, ἴο μαφόριον. + *
παρώπια, τὰ ὀφθαλμοῖς ἴππων περι-
τιθέμενα δέρματα, κ' ἴα χάρην σκιάς
ἀνθίχια τὰ προβεβλημένα δηλαδὴ
τῶν προσώπων ἴοις ἠλιαζόμενοις.

Οδυσσ. α. ρ. 63.

Τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπιλείπει, ἄνθρωποι,
ἧτις ἀκούοντες νεωτέρῃ ἀμφιπέδω.

Τὸ γινώσκον λέγει. παράδειγμα δὲ τῆς
λόγου, καὶ ἀθηναῖοι. οἷς αἰεὶ ἔφραστο ἦν
ἡμιόβη ἀχθεῖν. καὶ ὅρα τὸ, μᾶλλον.
καὶ τὸ, νεωτέρῃ. χαίρουσι μὲν γὰρ ἅπασιν
ταῖς αἰοδαῖς ἄνθρωποι, μᾶλλον δὲ τῆς
νέας. καὶ μάλιστα τῆς νεωτέρῃ. ἐνταῦθα
τοὺς παλαιὸς μεγαλοφρονότατος, ἦν
νεωτέρῃ αἰοιδῇ. εὐβελῆς δὲ φασιν,
ὁ χρομικός, ἀνὴρ νέας αἰοιδῆς ἀνδρα με-
ταλαβῶν, παίξει ὅπως. ἀτοπὸν γέρον
μὲν οἶνον εὐδοκίμειν παρὰ ταῖς ἐλαί-
οις τὸν παλαιόν, ἀνδρα δὲ μὴ τὸν πα-
λαιόν, ἀλλὰ τὸν νεώτερον. λέγεσθαι
δὲ καὶ ἀλέξιος μεδόνῃ ἀπαρραλλάκως
οὕτω γράψαι. καὶ τιμόθεος δὲ φασιν
ὁ μιλῆσιος, γράφει οὕτως. ἔκα-
είδα τὰ παλαιά. χθιὴν γὰρ κρείσσων.
νέος ὁ Ζεὺς βασιλεύει. τὸ παλαιόν δ'
ἦν χρόνος ἄρχων. ἀπίω μὲν παλαιά.
τὸ δ' αὖτις καὶ ἐπὶ χθιὴν ἐγχειρημάτων
ἐγνομαιτεύει. φησὶ γὰρ ἀντιφάνης.
ἐν χθινοῦ ἐγχείρημα, ἔχον τολμηρόν
ἦ, πολλὸν ἐστὶ παλαιῶν χρησιμώτε-
ρον. συνέλει δέ τι ἐνταῦθα καὶ τὸ, ἦ
ὄρων, τι φαίνου χθινοῦ παρὰ τῆς ἐμ-
προσθεν, ἦ μὴ με χόπη. τῆ δὲ ὀμη-
ρικῆ ἐννοία, σύμφωνος καὶ ἡ παλαιὰ τὸν
εὐπολιν, εἰπόντα ὡς ἡ μουσική, πράγμα
ἐστὶ βαθύτι καὶ χαμπύλον, αἰεὶ τε χθι-
νον ἐξευρίσκει τι τοῖς ἐπινοεῖν δυνα-
μένοις. ἀναξίλας δὲ ὁ χρομικός ὑπο-
παίξων πρὸς ὁμοιότητα τῆς, ἔφη.
ὅτι ἡ μουσική, ὡς περ λιβύη, αἰεὶ τι
χθινοῦ κατ' ἐνιαυτὸν τίθει θηρίον. ὑ-
ποπαίξων δὲ ὅπως ἔρρεθῃ, ἐπειδὴ ὁ
καθαρότερος ἐπαινεῖ τὰς ἐχέστες νέας
αἰοιδὰς, ἀλλὰ διὰ τὸ ἔργαδες, ὡς
εἰς θηρίου ἀναγεί τὸ πρῶτον εἶχονα.

Ἰλιάδ. σ. παγ. 1214, ν. 8. ἀδ νεωτέρῃ.
Κῆροι δ' ὄφρησῆρες εἰδίνεον. ἐν δ' ἄρα ταῖσι,
ἄνθρωποι φέρμιγγες τερπνὴν ἔχον.
ἐν δὲ τῷ, αἰοιδῶν φέρμιγγες τε,
φασιν οἱ παλαιοὶ, ὡς συνάμα αἰοιδῶν
παρ' ἑλλασιν. εἰ δὲ καὶ ἀθηναῖος εὐρη-
μα ὁ αἰολὸς ὡς ἀνωτέρω ἔρρεθῃ,
ἀλλ' αὐτὸς τὸν ἀθηναῖον καὶ τὸν τῆς
φιλοσοφίας λόγον χρησάμενος, κα-
τέρριπτε τὸ εὐρεθῆν, ἐπειδὴ τῷ
φυσικῶν συλλέγειν ἔχει τὸ τῆς ὁμο-
σώπου κίχρος αὐτῆ καὶ ἀποχρεῖν.
γίνεσθαι δὲ αἰολὸς, ἀπὸ τῆς αἰοιδῆς
ὅ ἐστὶ βοᾶν, οὐ παρῶντος ὁ αὐ-
τῶν, ἐπιμήκειος αὐτοῦ καὶ παρῶντος
καὶ τῶτος. ὅθεν καὶ διάυλος καὶ
αἰολὸς κατὰ παυσανίαν, τὸ γὰρ αἰολοῦ
αἰολοῦ δὲ φησὶ καὶ τῆς τῆς φησὶ
αἰολοῦ, ἐνθα καὶ θημιους λέγει
αἰολοῦ, διὰ τὸ χρομικός φησὶ
προσθήσθαι αἰοιδῶν. οἷς ἐμφυσῶν
τῆς οἱ ἴπποι, ὡς φωνὴν σαλπυ-
γῶς προῖεντο. γράφει ἔν τῷ.
ὅς ἔχει πάλους τέτταρας ζυγῆ φέ-
ρους, φησὶσιν αἰολοῦ ἐσο-
μιόμενας. ὅτι δὲ τῷ αἰολοῦ καὶ
ἡ αἰολοῦ ἐπιφρονόμασται, ὅληρον
ἐκ τῶν παλαιῶν. τῷ οἷς φέ-
ρεται περὶ αἰολοῦ, καὶ τῶν πα-
λαιῶν ὁ αἰολοῦ καὶ παρῶντος, καὶ ὡς
ἐπιπολιν, χαλαμίνος. τῷ γὰρ
ἀλεξανδρεῦσιν, ἦν μοναχὸς κα-
λαμος, ὀσίριδος φασιν εὐρεθῆν,
καλούμενος τίτυρινος τοῖς ἐν ἰ-
ταλία δωριεῦσιν, εἰτ' ἔν σαλ-
πιγῶν. τίτυροι δωρικός, οἱ σαλ-
πιγοί. ὁ δὲ μοναχὸς, καὶ χαλα-
μίνος φασὶ καὶ ῥοκλαμίνος ἐλέ-
γῳ. ἦν δέ τις καὶ κλαμίνος.
ὅθεν ἡ χθινοῦ γλώσσα τὸ παλαι-
αυλίζων εἶληφε. ξενοφῶν δὲ
ἰσορεῖ, γυγραίνους αἰολοῦ πα-
ταμίας παρὰ φοινίκην ὅθεν καὶ
γορεῖν φεγγομένους, οἷς καὶ κα-
ρες ἔχροντο. ἡ δὲ χθινοῦ τῶν

γίγγρασι, ἐχλῶν περὶ αἰῶνιν
Ἰρηνων, ὃν γίγγρασιν ἐκάλουν οἱ
φοίνικες. ἐλεγε δὲ τις αὐλος, καὶ
μαγιάδης, ὃ καὶ παλαιομαγιάδης.
ὄθεν ἄμα καὶ βαρὺν φθόγγον
ἐπιθεκνύμενος. ὅτι ἢ καὶ λωλι-
νοὶ αὐλοὶ ἀπὸ ἔνλου ἦσαν λιγυ-
ροῦ χαλουμένου λωλοῦ, λεβόμε-
νοι φώλιγγες ὑπὸ ἀλεξάνδρου,
ὄθεν καὶ τὸ, φώλιγγια καὶ μεναί-
λια χρόνον ἢ πολεμῶν ὄργανα,
καὶ ὅτι ἀνετρήθησαν καὶ ἐλεφάν-
τινοι αὐλοὶ παρὰ φοίνικι. καὶ
ὅτι καὶ νεβρὸν χόλα, ἐποιοῦν αὐ-
λους, οἱ Ἰηβαίων ἦσαν εὐρημα-
τῶν κατ' αἰγυπτιον ἰσως, ἐπεὶ
καὶ ἰόβας ἄ ἦτο ἰσορῶν λίβυς
ἦν. καὶ ὅτι καὶ ὑδραυλὶς ἦν μεσο-
κῆν ὄργανον εὐρεμά φασί κλησι-
βίου, κερῆως ἀλεξάνδρου, ἦν
ὁ ἐρμηνεύων ἀθηναῖος, ἐμπνεύ-
σῃν λέγει φάμενος καὶ ὅτι τὸ ὑ-
δραυλικὸν ὄργανον κατὰ κλεψύ-
δραν ἐστίν, ἐπι Ἰσορῶτον εἰρηάδου.
καὶ δεβονὴν ἔχον ἀπὸ Ἰσῶ ἐβόων,
λαυμασῶς ἀπέφρασαι. καὶ ἐστὶ
δοκιμάσαι, ὡς ὑδὲν ῥήμα ἐπ-
αχθὲν αὐλοῦ κατὰ αὐλοῦ, οἷον αὐλοῦ
δὴ τὸ ἐβόων, ἢ ἦχον, ἢ πει-
δον, ἢ ἀλλό τι, κάλλιον ἐκφω-
νηθῆσεται. Ἰσῶ, αὐλοὶ φόρμιγ-
γες τε βονὴν ἔχον. καὶ ὄρα ὡς
καὶ μελικῶς ὄργανοις ἢ βονὴ ἐπι-
λέγειται. ὡν δὴ ὄργανων, ἴσων
κατὰ μέσσαν δηλαδὴ καὶ μέγας,
ἢ μέγαν διάφορα εἶδη ἐστὶν εἰ-
πεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐκφυλα κατὰ ἴσων
ἀθηναῖον, ἐν οἷς καὶ τσηκίδης.
καὶ μαγαλίδης καὶ σκινδαφοί.
καὶ πάνδ' ἔρα, ἦν κατεσκευ-
αζόν φασί τρωγλοδύβη ἐκ ἴσων
κατὰ γάλασαν φουμένος δά-
φνης. ὅτι δὲ Ἰσῶ εἰρημένε αὐ-
λοῦ ὑποκρηστικὸν ἐστὶν ὁ αὐλοῦ,

σος. καὶ ὅτι καὶ αὐλος αἰμάλος κατὰ ἴσων
κατ' ὁμοιότητα μεταφορικῶς. καὶ ὅτι ἐκεί-
θεν παρὰ σοφοκλεῖ μὲν, βονὴ πᾶραυλος
ἢ ἐξισουμένη αὐλοῦ ἢ κατὰ Ἰρηνωδῶν
ἢ διὰ Ἰσῶ Ἰεανὲς, παρ' ἑτέρω δὲ τινι μέ-
λος πᾶραυλον Ἰσῶ ἀπωδὸν κατὰ τὸ, ὑ-
πο ἐμφύλου Γαστριμαργίας καὶ ἠδυνολίας
ἀναπέμπει μέλη πᾶραυλα, καὶ ἂν εἴη πε-
ριτλὸν ἐνταύθα πᾶρα κρηστικῶν.

